

# Pyhän Luukkaan kappeli

————— 30 vuotta —————



## Sisällys

Alkusanat	3
Pyhän Luukkaan kappeli	4
Pyhä Luukas ja hiljaisuus	6
Pyhä Luukas ja pääsiäinen	7
Hengen ravintoa	8
Kansainvälinen työ Pyhän Luukkaan kappelilla	9
Muisto 1960-luvulta	10
Kappelimuistoja	12
Kirkkokahveista kappelilla 1993–2016	18
Pyhän Luukkaan kappelilla kävijät kertovat suhteestaan kappeliin	19
Tuli tuttu tunne	20
Valoisa kotikirkko	22
Lapsetkin ovat tervetulleita	22
Oulun Evankeliset Opiskelijat Pyhän Luukkaan kappelilla	23
Yhteinen kastejuhla	24
Musiikkia kappelissa	25
Väärä virsi	25
Pyhäkoulumuistoja Pyhän Luukkaan kappelilta	26
Epäröimättä alttarille	27
Lehtiä ripustamassa	27
Maahanmuuttajia Luukkaan kappelilla	28
Kappelilla suntiona	29
Muistoni Luukkaalta	30
Lehtileikkeet	31

### **Pyhän Luukkaan kappeli 30 vuotta**

**Koonnut:** Soile Kontio

**Valokuvat:** Pirita Satomaa, Leena Maria Lehtonen, Oulun Normaalikoulun oppilaat, Kaleva, Rauhan Tervehdys, Marjatta Heikka, Paula Westerlund, Hanna Lounela, Antti Kokko, Rantalakeus, Tuiran seurakunnan arkisto

## Pyhän Luukkaan kappeli 30 vuotta

Pyhän Luukkaan kappeli vihittiin käyttöön 1.9.1988. Kappelin ovat suunnitelleet silloiset oululaiset arkkitehtipiskelijät Seppo Kähkönen ja Markku Kuhalampi. Myöhemmin kappelin yhteyteen rakennettiin lisäsiipi. Kappeli suunniteltiin palvelemaan yliopistoa ja sen kampusaluetta. Kappelista tuli sakraalitila, joka Oulun kaupungin kasvun myötä palvelee ”kotikirkkona” laajaa aluetta.

Alusta alkaen kappelissa on panostettu seurakuntalaisten osallisuuteen. Tämä on näkynyt muun muassa jumalanpalveluselämässä, jossa seurakuntalaiset ovat ottaneet vastuun eri tehtävistä. Näin tapahtuu myös useissa muissa kappelin päivittäisissä toiminnoissa. Pyhän Luukkaan kappeli on erinomainen kaste- tai vihkikirkko. Tänä päivänä kappelilla on monipuolista toimintaa erilaisista konserteista aterioihin ja raamattupiireihin.

Useat ihmiset, seurakunnan työntekijät ja seurakuntalaiset, ovat vuosien varrella antaneet panoksensa kappelin toimintaan. Tästä julkaisusta voimme lukea kokemuksia vuosien varrelta. Moni seurakuntalainen on löytänyt Pyhän Luukkaan kappelin kotikirkokseen tai kirkoksi, johon vuosittain palaa esimerkiksi jouluna.

Kappeli ei ole mitään ilman ihmisiä. Pyhän Luukkaan kappeli on palvellut erilaisten ihmisten hiljentymis- ja kohtaamisen paikkana, Jumalan kohtaamisen paikkana. Se on sen tehtävä edelleen siirryttäessä neljännelle vuosikymmenelle.

*Niilo Pesonen, kirkkoherra*

*Tuiran seurakunta*

## Pyhän Luukkaan kappeli

Kun Oulun Yliopistoa suunniteltiin, varattiin tontti pientä kappelia varten keskieuropalaiseen tapaan. Alkuperäinen idea oli, että kappeli olisi pieni hiljentymisrakennus, mutta Oulun normaalikoulun toivomuksesta se suurennettiin niin, että oppilaat mahtuisivat kahdessa ryhmässä osallistumaan jumalanpalveluksiin.

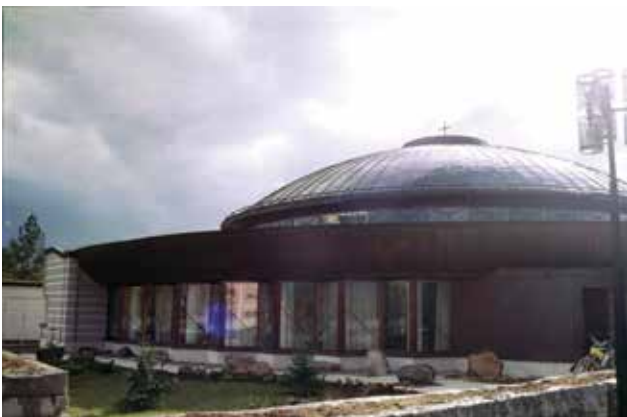
Kappelin suunnittelusta julistettiin avoin arkkitehtikilpailu, johon osallistui 201 työtä. Voittajaksi paljastui oululaisten arkkitehtiopiskelijoiden Seppo Kähkösen ja Markku Kuhammin suunnitelma ”Valokaari”.

He asuivat yliopistokampuksella ja miettivät, mikä toisi valoa ja toivoa tuolle alueelle.

Idean kappelille he löysivät kultasepän liikkeen ikkunassa olleesta korusta. Se oli simpukka, jossa oli helmi keskellä. Näin kappeli sai pyöreän muotonsa. Pyöreä on ikuisuuden symboli ja helmi kuvastaa Kristusta. Ympärillä olevat rakenteet ovat simpukan kuoria. Kupolin alla olevat ikkunat luovat kirkkoon tunnelman avoimen taivaan alla olemisesta. Ympäristölle ne viestittävät toivosta. Kappeli sisältää mielenkiintoisia

yksityiskohtia. Alttarin edessä olevat riippuvalot symbolisoivat opetuslapsia, jotka on lähetetty julistamaan evankeliumia pareittain. Kullanvärinen yksin riippuva lamppu on Pietari, jolle Kristus perusti seurakuntansa ja toinen yksinään riippuva muille selkensä kääntänyt lamppu on Juudas, joka kavalsi Jeesuksen.

Sivuhuoneessa on vihreä lehti sinisen maton päällä. Se on lumme, joka nousee mutaisesta vedestä ja jolle Kristus antaa uuden elämän, puhtauden. Opiskelijat päällystivät tämän lehden valkoisella kankaalla ja



sijoittivat sen päälle laatikon, johon voi jättää rukouspyyntöjä saadakseen apua Jumalalta omaan ja lähimmäistensä elämään.

Kappelissa on myös Oulun yliopiston lahjoittama kastemalja. Kun maljan kääntää toisinpäin, ilmenee, että siinä on orjantappurakruunu kertomassa, että meidät on kastettu Kristuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemukseensa.

Alttarilla on Oulun normaalikoulun lahjoittama krusifiksi. Muuta alttari- taulua ei ole, sitä korvaavat ikkunat, joista voi nähdä ympäriöivän luonnon

ja elämän. Sisäpihalla on lintulauta. Monta vuotta Pääkkösen Matti ja Irmeli huolehtivat lintujen ruokkimisesta, joten saatoimme seurata lintujen elämää ja oravatkin siellä hyppelivät.

Pyöreä muoto vaikutti siihen, että alttarilta käsin katsottuna näytti kuin seurakunta olisi sylissä, oli kirkossa sitten kymmenen tai sataviisikymmentä ihmistä. Tämän johdosta kirkko sopi hyvin toimituskappeliksi. Avioliittoon vihkimisiä varten Zonta-kerho Oulu II lahjoitti ryijyn, jonka oli suunnitellut Hulda Potila ja

kutonut Silja Häkkinen.

Piispa Olavi Rimpiläinen vihki kappelin käyttöön 1.9.1988. Tuolloin kappeli nimettiin evankelista Luukkaan mukaan. Luukas oli lääkäri ja historioitsija, molempia aineita opetetaan Oulun Yliopistossa. Myöhemmin kappeli sai Luukasta kuvaavan ikonin.

*Ulla Säilä*



# Pyhä Luukas ja hiljaisuus

## Aamurukoukset

Ensimmäisinä käyttöön ottonsa jälkeisinä kuukausina kappeli haisi kostealta sementiltä eikä tuntunut pyhäältä. Tuolloin Heikki Kaikkonen ja minä päätimme, että rukoilemme kappelin kirkoksi. Näin aloitimme keskiviikkoiset aamurukoukset klo 7:45. Ajankohta valikoitui siten, että siitä ehtii aamuluennolle. Alun perin ajattelimme pitää rukoushetket vuoroviikoin, mutta säännöllisesti, vaikkei sinne tulisi ketään muita. Pian huomasimme, että tuo lyhyt hetki rupesi jäsentämään meidän elämäämme ja niin olimme siellä molemmat. Samoin iloitsimme, että vahtimestarit saapuivat myös paikalle, joten läsnä oli koko tiimi.

Rukoushetken rakenne oli aina sama. Ensin virsi, sitten viikon psalmiteksti ja evankeliumiteksti, sitten n.5 min hiljaisuus, Taizelaulu, rukous, johon sisältyivät myös esirukouspyynnöt, yhteinen Isä meidän -rukous ja Herran siunaus ja lopuksi toinen Taizelaulu.

Aamurukouksiin osallistui tavallisesti 5-8 henkeä. Monet kävivät uskol-

lisesti useita vuosia, jotkut jaksoittain, varsinkin silloin kun heillä oli vaikeaa. Kun Heikki vaihtoi tehtävää, jäin minä vastaamaan noista hetkistä. Omalta osaltani jatkoin niitä eläkkeelle siirtymiseeni asti, lähes 20 vuotta. Jos jostain syystä, esim. koulutuksen takia en päässyt tulemaan, silloin hetkestä huolehti joku uskollisista kävijöistä. Yhden ainoan kerran olin yksin ja silloinkin olin unohtanut silmälasini kotiin, joten en nähnyt lukea, mutta lauloin ja rukoilin.

## Hiljaisuuden illat

Toisen mahdollisuuden hiljentymiselle tarjosi maanantai-iltana kerran kuukaudessa pidetty hiljaisuuden ilta. Rakenteeltaan se muistutti aamurukousta, mutta hiljaisen rukouksen kesto oli 20 minuuttia ja sen jälkeen oli ehtoollisen vietto. Tämän jälkeen oli iltatee, jolloin jaoimme ajatuksia siitä, mitä itse kullekin oli noussut. Näihin iltoihin osallistujien joukko oli 20-40 henkilöä.

Yksi osallistujille merkittävä ilta oli jouluviikon maanantai. Silloin messun jälkeen kokoontuimme yhteiselle

puurolle. Alkuvuosina se oli ohrasta valmistettu uunipuuro luumukeiton kera. Tuolloin emme jutelleet, vaan söimme sen hiljaisuuden vallitessa, taustalla soi hiljainen joulumusiikki. Joillekin tuo hetki oli ainut, joka toi todellisen joulumielen.

Hiljaisuuden iltoihin liittyy myös hauska tapahtuma. Olin kieltäytynyt antamasta muutamalle rippikoulu-laiselle merkintää, koska he olivat paikalla, mutta häiritsivät tietoisesti jumalanpalvelusta. Pojat suuttuivat, niin myös heidän vanhempansa. Pojat ilmoittivat, että he eivät koskaan tule minun pitämään messuun. Kuinka ollakaan, sen jälkeen he istuivat kaikissa johtamissani messuissa. Nyt he olivat jälleen kirkossa. Mietin, mitenkähän he jaksavat olla hiljaa 20 minuuttia. Messun jälkeen pojat tulivat ja sanoivat, tiedätkö, Ulla, me emme ole koskaan olleet näin hiljaa ja näin kauan.

*Ulla Säilä*



# Pyhä Luukas ja pääsiäinen

Yleensä aloitimme opiskelijoiden kanssa pääsiäiseen valmistautumisen jo laskiaissunnuntaina erilaisilla tavoilla, kuten kiinnittämällä huomiota puheisiimme tai tarkkailemalla kuluttamistamme, ajankäyttöämme ja syömistämmekin.

Hiljaiselle viikolla pidimme aamurukoukset maanantaista torstaihin. Keskiviikkoiltana meitä kokoontui pieni joukko punomaan havuseppelettä Jeesuksen hautaamista varten. Havut saimme hautausmaalta.

Kiirastorstain iltakirkko aloitti kolmipäiväisen draaman. Silloin alttarille oli levitettyä kaksitoista kynttilää symbolisoimassa opetuslapsia ja heidän keskellään oli paksumpi kynttilä kuvaten Jeesusta. Ehtoollisen jaon jälkeen ennen kiitosrukousta Juudas, joka kavalsi Jeesuksen, poistui pimeään yöhön. Juudaksen kynttilä sammui.



”Kun Jeesus oli vangittu, kaikki opetuslapset pakenivat ja jättivät hänet yksin.” Vähitellen muutkin kynttilät sammutettiin. Alttarivaatteet riisuttiin, opetuslapsia kuvaavat riippuvalot sammutettiin ja kirkko hämärrettiin, tyhjällä alttarilla oli vain Jeesuksen kynttilä. Seurakunta lauloi ilman säestystä Käy yrttitarhassa polku. Kirkonkelloja ei soitettu ja hiljaisina lähdimme koteihimme.

Yhdessä kiirastorstain messussa minua puhutteli tapahtuma: käytimme tuolloin ”intinktio-maljaa”. Jeesuksen kynttilä kaatui ja silloin viiniä roiskahti lepien päälle, mutta kynttilä ei sammunut. Minulle tuo tapahtuma symbolisoi hetken päästä Getsemanessa tapahtuvaa Jeesuksen rukousta: ”Isä, jos tahdot, ota tämä malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.” Ja toisaalta se ennakoi ristin kantamista, jolloin Jeesus kaatui ja Simon Kyreneläinen pakotettiin kantamaan Jeesuksen ristin.

## Pitkäperjantai

Kirkonkellot ja urut olivat vaienneet. Alttarilla ei ollut muuta kuin Jeesuksen kynttilä. Seurakuntaväen kanssa seisoi ulkona. Etukäteen ensimmäisellä kerralla olin sopinut joidenkin kanssa, että he kantavat Jeesuksen ristin sisään. Miehet olivat pukeutuneet mustiin. Hiljaisina seurasimme ristinkantajia. Miehet pystyttivät tuon jyrkän ristin. Kun ensimmäiset vasaran iskut kajahtivat kappelissa, se tuntui sisimmässä luihin saakka. Kun evankeliumitekstin luvussa päästiin siihen saakka, että Jeesus huusi kovalla äänellä: ”Isä, Sinun käsiisi minä uskon henkeni” ja henkäisi viimeisen kerran, Jeesuksen kynttilä sammutettiin ja siirrettiin ristin juurelle. Altтари oli tyhjä.

## Jeesuksen hautaaminen

Aloitimme Jeesuksen hautaamisen hetken sivuhuoneessa. Siitä oli kirkkosaliin havuseppeleellä ympäröity aukko kirkkosaliin. Luimme vanhan kirkon käytössä olleen pitkänperjantain ahdin. Jokaisen Jeesuksen seitsemän sanan kohdalla joku osallistujista pujotti ruusun havuseppeleeseen. Sytytimme tuohukset ja siirryimme hiljaisina Jeesuksen ristin luo. Sen viereen oli nostettu kastemalja symbolisoimaan sitä, että meidät kaikki kastetut on kastettu Jeesuksen kuolemaan ja meidät haudattiin hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. (Room. 6:3-4) Rukousten ja laulujen jälkeen jäimme odottamaan pääsiäisaamua.

## Pääsiäisaamu

Pääsiäisaamuna alttari ei ollut tyhjä, kynttilät ja narsissit koristivat sitä. Risti kukki, se oli koristettu kymmenillä narsisseilla ja sen juurella olevassa Jeesuksen kynttilässä paloi tuli. Kappelissa soi Albert Kettelbeyn Luostarin puutarhassa. Kirkonkellot soivat ja aurinko paistoi. Oli ylösnousemuksen aamu.

Messun jälkeen nautimme yhteisen yksinkertaisen aterian. Pöytä oli kauniisti katettu. Tarjolla oli rieskaa, värjättyjä munia, juustoa ja teetä. Oli hyvä olla yhdessä.

*Ulla Säilä*

## Hengen ravintoa

Rakensimme kodin Kuivasjärvelle v. 1978. Olimme asuneet Lintulassa, joten Karjasillan kirkko oli kotikirkkomme. Onneksi Pyhän Tuomaan kirkko oli nyt lähituntumassa. Saatoimme sieltä löytää hengellisen kodin.

Oli ilouutinen, kun Luukkaan kappeli rakennettiin yliopiston alueelle. Matkaa kotoamme oli vajaa kaksi kilometriä, joten siinä oli mukava kävelymatka. Kuivasjärvellä oli seurakunnalla toki seurakuntakoti, jossa saatoimme kokoontua joskus jumalanpalveluksiin ja useammin diakoniapiiriin. Vähitellen toiminta siirtyi Luukkaan kappeliin. Toivoimme kirkon täyttyvän nuorista opiskelijoista, mutta kyllä me kaikki muutkin seurakuntalaiset olemme sinne mahtuneet.

Kirkko häikäisi kauneudellaan ja valoisuudellaan. Elävä alttaritaulu oravineen, lintuineen ja puustoineen viehätti. Se on Luojamme luomaa täydellistä ja pyhää kauneutta. Vuodenajat maalaavat sen omilla siveltimenvedoillaan kuin myös sään vaihtelut. Virsi kaikuu voimakkaana

pyörötempelissä, sanaa julistetaan, armon ateriaa jaetaan ja messuliturgian syvällistä sanomaa julistetaan. Vein sinne usein ystäviäkin. Vein sinne kerran kurssikaverini, kun olimme koolla Oulussa 50-vuotisjuhlan merkeissä.

Elämässä tulee vaihe, jolloin jää yksin jatkamaan vaellusta. Lapset löytävät omat olonsa, ja aviopuoliso kuolee. Suuren tyhjiön täyttää seurakunta, ystävät, rukous ja Jumalan Henki, joka vaikuttaa.

Luukkaan kappelissa on oltu askelen edellä seurakuntaelämän uudistamisessa. On pyhäkoulu, kahvin tarjoilu, seurustelun sakramentti ja erilaiset piirit. Ekumeniasta kertoo Luukas-ikoni kappelin seinällä, rukouspalvelu, sielunhoito, diakoniatyö, pakolaispalvelu onnistuvat, kun taloa on laajennettu rakentamalla lisäsiipi. Kappelissa voi viettää juhlia, kuten syntymäpäiviä, kastejuhlia ja muistotilaisuuksia. Kahvinkeittäjien raamattupiiri keksittiin. Kerran kuussa kokoonnuttiin kodeissa seuraavan sunnuntain tekstin äärelle. Se oli omiaan lähentämään meitä ihmisinä

ja riemastutti elämäämme.

Jokasunnuntainen kirkkomatka antoi paljon niin hengen kuin ruumiin ravintoa. Minulla oli tapana kävellä Kuivasjärven ympäri, joten siinä samalla liikunta tuli hoidetuksi. Oli omaa aikaa nähdä luonnon kauneus, kuulla lintujen keskustelu, tuntea suon tuoksu, nauttia talven hiljaisuudesta ja raikkaudesta. Oli aikaa mietiskelylle ja kiitokselle. Luonto puhuttelee, Jumala puhuu. Joskus kirkosta joku lähti mukaan. Saatoimme keskustella saarnasta ja Jumalan johdatuksesta.

Nykyisin en asu enää Luukkaan kappelin läheisyydessä, käynnit siellä ovat harventuneet. Kuitenkin sama lämmin tunnelma on säilynyt. On ilo nähdä nuoria perheitä ja maahanmuuttajia joukossa.

Sukupolvet vaihtuvat, mutta ihminen pysyy samana iloineen ja suruineen. Jumalassa on turvamme, Jumala ei muutu. Hän on Hyvä. Etsimme kirkossa Jumalan ja Jeesuksen kasvoja. Annamme Hengen vaikuttaa.

*Martta Anneli Sopanen*





# Kansainvälinen työ Pyhän Luukkaan kappelilla

Englanninkielinen hengellinen toiminta alkoi Oulussa vakituisesti syksyllä 1976 Patrick ja Leena Dicksonin kodissa raamattupiirinä. Sen lisäksi viimeistään 1980-luvun alkupuolella alettiin kokoontua tuomiokirkkoon, vähitellen joka toinen sunnuntai. Alusta lähtien kokoonnuttiin jumalanpalvelusten jälkeen kirkkokahveille joko vanhaan pappilaan tai Asemakatu 6:n nuorisotiloihin. Pyhäkoulua alettiin pitää monikulttuuristen perheiden lapsille 1980-luvulla.

Pyhän Luukkaan kappelissa pidimme ensimmäisen jumalanpalveluksen 10.9.1989, kun Ouluun oli tullut vietnamilaisia pakolaisia. He asuivat enimmäkseen Ssynimaalla. Englanninkielisessä jumalanpalvelusyhteisössämme oli monia yliopistossa työskenteleviä ulkomaalaisia tutkijoita ja opiskelijoita. Oli luontevaa siirtää toiminta Linnanmaalle. Uudessa kappelissa oli mahdollista kokoontua kirkkokahveille ja juhlapyhinä nyytikesteihin saman katon alla suoraan kirkkosalista. Myös pyhäkoulun pito helpottui näissä tiloissa – erityisesti myöhemmin, kun laajennus valmistui ja seurakuntasalin yhteyteen tuli kerhohuone. Rakennus oli muutenkin kodikas. Tuiran seurakunnan kirkkoherra Hannu Ojalehdon tukemana toimintamme vakiintui Pyhällä Luukkaalla.

Jumalanpalveluksia pitivät mm. pastori Patrick Dickson ja korkeakoulupastori Pekka Rehumäki. Myöhemmin kansainvälisen työn papiksi nimitettiin Oulun seurakuntayhtymään Árpád Kovács, joka myös piti kansainvälisen työn jumalanpalveluksia.

Nykyisin meitä kokoontuu 30–40 henkeä joka sunnuntai kello 16 maallikkojen johdolla lukuun ottamatta kerran kuussa vietettävää ehtoollisjumalanpalvelusta, jonka pitää yliopis-

topastori Ari Savuoja. Kirkkokahvit järjestämme takahuoneessa ja sen vastuuhenkilöt valitsevat vuoronsa kiertävän listan mukaan. Seurakuntasali tarjoaa avarat tilat suuremmille juhlille.

Raamattupiiri kokoontuu kerran viikossa, vuonna 2017 Pelastusarmeijan tiloissa. Naisten- ja miesteniltoja vietetään kodeissa.

1970-luvulla ulkomaalaisia oli Oulussa alle 10. Vuosien varrella kansainvälistyminen Pohjois-Suomessakin on voimistunut. Englanninkieliseen hengelliseen toimintaan on osallistunut ihmisiä yli 60 maasta, kaikista maanosista, edustaen erilaisia kristillisiä yhteisöjä. Muistan erään Afrikasta tulleen yliopisto-opiskelijan pelänneen ennen kotimaastaan lähtöään, ettei löytäisi täällä kaukaisessa maassa hengellistä kotia. Kuinka helpottunut ja kiittollinen hän olikaan päästessään Pyhän Luukkaan kappelille englanninkieliseen jumalanpalvelukseen! Hän pääsi monen muun tavoin saamaan hengellistä ravintoa uskonelämänsä kasvun edistämiseksi. Myös uusien kristittyjen, ymmärrettävää kieltä puhuvien ystävien löytyminen antaa merkittävää tukea

ja lämpöä Suomen karuissa oloissa. Joukossamme voi tutustua myös suomalaisiin, mikä osaltaan helpottaa sopeutumista.

Yhä useammat ulkomaalaiset kristityt ja ei-kristitytkin ovat löytäneet tiensä yhteisömmme kokoontumisiin nettisivujen kautta.

Itselleni kansainvälisyys on elämän ehto. Pyhän Luukkaan kappelilla kokoontuva englanninkielinen seurakunta on rakas hengellinen perheeni, joka rikastuttaa elämäni. Sen piirissä saan vahvistua uskossani, saan ruukoilla vaihtelevan perheeni puolesta ja tulen yhä uudelleen siunatuksi Kristuksen ruumiin monipuolisesta rikkaudesta. Vuosien varrella olen saanut ihania ystäviä ympäri maailmaa. Etuoikeutemme on tukea yhteisönä lähetystyöntekijäperhettä, Niina, Helmut ja Nea Garoebia Namibiassa, ja kummityttöämme Jacky Jepkemoi-ta Keniassa.

*Leena Maria Lehtonen  
(entinen Dickson)*



## Muisto 1960-luvulta

Voiko Pyhän Luukkaan kappeliin liittyä muistoja jo 1960-luvulta? Kyllä voi.

Oulun yliopisto toimi varsinkin 1960-luvulla lähinnä vuokratiloissa eri puolilla kaupunkia. Myöskään Pykyllä (Pohjois-Suomen ylioppilaiden kristillisellä yhdistyksellä) ei ollut omia toimitiloja tai kokoontumisaikaa. Opiskelijat kokoontuivat sunnuntai-iltaisin seuroihin tai esitelmätilaisuuksiin Domus Botnican kerhohuoneeseen. Isommat tilaisuudet pidettiin usein seurakunnan tiloissa.

1960-luvun alussa Oulussa oli ylioppilaspastorina Arvi Seppänen ja Pykyn puheenjohtajana hallintotieteiden kand. Tapani Heinämäki. Pykyllä oli lisäksi ylioppilaista koottu hallitus. Eri tehtävät oli jaettu opiskelijoiden kesken. Itse olin 1960-luvun alussa Pykyn hallituksessa ja myös taloudenhoitajana.

Kerran Pykyn hallituksen kokouksessa rupesimme pohtimaan kokouksien puutetta ja juttelimme tähän tyyliin: ”Ois kiva, jos meillä olisi oma kirkko!” Tällaisia huolia ja ajatuksia

sekä toiveita tuli tietoomme kuin vinkkeinä myös muista yliopistokäytävistä, joiden ylioppilasseurakuntien kanssa olimme tekemisissä. Jo 1950-luvullakin Oulussa vanhempien ihmisten mielissä oli näitä toiveita.

Ja niinpä päätettiin kerätä alkupääomaa kirkkoidean toteuttamiseksi ja avata sitä varten oma pankkitili. Pykyllä oli jo ennestään tili omaa opiskelijatoimintaa varten. Niinpä eräänä päivänä menin Oulun keskustassa sijaitsevan Postipankin kontto-



riin ja avasin tilin ylioppilaiden omaa, pientäkin kirkkoa varten. Oululaisena opiskelijana asuin kotona vanhempieni talossa Tuirassa Koskitien varrella. Ja näin tiedot Pykyn tileistä Postipankin tiliotteiden muodossa tulivat kotiimme.

Lähinnä varoja kerättiin siten, että pykyläiset olivat ”lastenvahteina” niille lapsiperheille, jotka sitä palvelua pientä maksua vastaan tarvitsivat. Joskus saatiin varoja muustakin toiminnasta ja ehkä pieniä lahjoituksiakin.

Alun perin pieni tili, mutta hieno, suuri idea, joka on toteutunut. Ja sanoisin tässä yhteydessä vaatimattomasti: ”Älä aliarvioi pienten alkujen päivää!”

Senioripykyläisen ajatuksia tässä vielä melkein runollisesti: ”Kaunis on maa, virkeä ja viehättävä Oulujokisuun valkea kaupunki. Ja sen opiskelijat tulevaisuuden toivo tässä maassa ja muualla maailmassa. Terveiset ja kiitokset 1960-luvun ylioppilaiden puolesta valoisasta ja ihanasta Pyhän Luukkaan kappelista.”

Kunpa siellä kävijät voisivat ajatella ja kokea: ”Herran purteen astuessa myrsky tyyntyy, tyyni saa.”

*Hilkka Freygang (os. Pikkarainen)*



# Kappelimuistoja

Elokuun alussa vuonna 1992 kuusihenkinen perheemme muuttaa aurinkoisesta Turusta Ouluun. Lapset aloittavat uusissa kouluissa, Marjut on saanut opettajan sijaisuuden Kempeleestä. Otan vastaan Pyhän Luukkaan projektipapin toimen. Tehdäväksi annetaan kehittää toimintaa Pyhän Luukkaan kappeliin ja toimia siinä sivussa yliopiston pappina. Virallisissa papereissa asia ilmaistaan ”yliopistoyhteisössä ja Linnanmaan kappelin vaikutusalueella tapahtuvan seurakunnallisen työn kehittäminen”.

Huolestuneena pohdin isolta tuntuva tehtävää. Sitä vitsaillaan ihmemiehen viraksi.

Heti ensimmäisenä sunnuntaina ajamme Luukkaalle jumalanpalvelukseen. Meitä on paikalla kourallinen seurakuntalaisia. Yhtymän kasvatustyön johtaja Risto Pontela pitää palveluksen. Pyhän teema on ”Puheemme”, 12. kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai. Risto takeltelee hieman liturgin sävelissä, mikä on minulle evankeliumia. Kaiken ei tarvitse olla täydellistä.

Alku ei silti ole helppoa. Pitää totutella uuteen työpaikkaan, outoon ympäristöön ja nopeasti pimeneviin iltoihin. Rauhan Tervehdys tekee projektipapista haastattelun. Arvelen siinä saarnojeni puhuttelevan enemmän kuulijan järkeä kuin tunteita. Käyn yliopiston avajaisjumalanpalveluksessa. Pieni joukko yliopiston väkeä on kappelissa, melkein kuin sadetta pitämässä. Ajattelen, että avajaissereemonioille ainakin on tehtävä jotain. Pidämme Norssin syyskirkot kirkkoherra Hannu Ojalehdon kanssa. Hannu toimittaa liturgiat, minä saan saarnata. Koululaiskirkoista jää vähän parempi mieli.

Syksystä tulee kolea ja sateinen. Pysyvä lumi sataa Aleksis Kiven päivänä.

## Huikeat tavoitteet

Pian käy ilmi yksi Pyhän Luukkaan kappelia koskeva, projektille haitallinen mielikuva: sitä ei pidetä niinkään seurakunnan tilana vaan yliopiston kirkkona. Määrittelen viisivuotisen projektin tavoitteet: Linnanmaa-projektin lopputuloksena alueelle on kehittymässä avoin, alhaalta kasvava ja ympäristöönsä monipuolisesti heijastava seurakuntaelämä. Pyhän Luukkaan kappelista on tullut alueen ihmisille kotikirkko, paikka kuulua ja kasvaa.

## Alku aina hankala

Saan pappisvihkimyksen vasta mar-

raskuussa, joten pidän palveluksia lähimpien työtovereitteni, Ulla Säilän ja Heikki Kaikkosen kanssa. Joskus saan yksin hoitaa sanapalveluksen. Sekoilen, jos kirkkoon ilmestyy yllättäen joku silmäätekevä, piispa tai tuomiorovasti. Herran rukous saattaa silloin unohtua, tai luen väärän raamatun tekstin. Heikki tunnustaa pohtineensa, että näinköhän tuosta Pekasta pappia tulee. Vähitellen rutiini löytyy, ja ordinaation jälkeen sitä on jo sen verran, että uskon selviäväni.

Kappelissa käy uskollisesti joukko lähiseudun seurakuntalaisia: Fisikaalit, Kronqvistit, Lahtiset... myös yliopiston tuntumassa kortteeraavia



opiskelijoita: Paadarin Matti, Lohinivan Veijo ja monia muita. Ymmärrän, että heidän toiveissaan on säännöllinen jumalanpalveluselämä. Tärkein tehtäväni on siis huolehtia, että messu pidetään Luukkaalla joka pyhä. Risto Pontela esimiehenä ymmärtää tämän ja lupaa, että pääsen jumalanpalveluselämän pitkälle kurssille.

Säännöllinen jumalanpalveluselämä vaatii pitävät vuorolistat. Eletään 1990-luvun laman syvintä aikaa ja seurakuntayhtymän talous on tiukalla. Tuirasta ilmoitetaan, etteivät papit sieltä ehdi Luukkaalle, eivät ainakaan tässä vaiheessa. Jaamme jumalanpalvelusvuorot pääosin Ullan kanssa.

Apuja saamme silloin tällöin seurakuntayhtymän muilta papeilta. Myös järjestö- ja herätysliikepapit tarjoavat tukea.

Oppilaitostyö ylläpitää opiskelijoista koostuvaa Kappelikuoroa, jota harjoittaa Tarja-Tuulikki Jokinen. Hän toimii usein kanttorina. Tuiran kanttoreitakin ehtii silloin tällöin mukaan. Vuorolistat teen noin kuukaudeksi eteenpäin. Raija Ahonen hääää vakituisena suntiona. Raijan eläköidytyä suntiona avustaa opiskelijoita, pisimpään tekniikan ylioppilas Kari Tuominen. Raskaimmissa pihatöissä avustaa vuodesta 1996 Kajonharjussa asuva Timo Mäkinen, "Talkkari-Ti-

mo". Joutessaan Timo korjailee tuttu-  
jen polkupyöriä. Hänestä tulee kappel-  
lin pitkäaikainen apulainen. Vuonna  
2006 vietämme Luukkaalla Timon  
50-vuotispäiviä, mutta jo seuraavana  
vuonna kokoonnumme toisenlaiseen  
tilaisuuteen. Timo oli lyhyen aikaan  
sairastettuaan nukkunut pois. Muis-  
totilaisuuden vietämme elokuussa.  
Moni meistä jäi kaipaamaan Timoa.

Kanttorin tehtävissä harjoittelevat  
Luukkaalla Oulun konservatorion  
opiskelijat Tuomo Nikkolan ohjauk-  
sessa. Vaikka jumalanpalveluksen  
soittaminen on heille opintosuoritus,  
joskus jännittää niin, että opiskelija  
ilmoittaa esteestä tai ei vain ilmaan-  
nu paikalle. Järjestelmä vaatii siis  
takapäivystäjää. Limingan nykyinen  
kanttori Mika Kotkaranta asuu Syy-  
nimaalla ja lupaa tulla jumalanpal-  
velukseen lyhyelläkin varoitusajalla.  
Sattuupa sellainenkin pyhäaamu,  
että kanttori ilmoittaa esteestä puolta  
tuntia ennen messun alkua. Mika oli  
jo lupautunut muualle, joten valmis-  
taudumme viettämään messua ilman  
kanttoria. Silloin, pahaa aavistamatta  
ja ilmeisesti vapaapäivänään, kirkon  
ovesta astuu Risto Ainali Kiimingistä.  
Hän hoitaa palveluksen kylmiltään.  
Kukaan olisi tuskin pannut merkille  
koko asiaa, ellemme olisi aplodeeran-  
neet Ristolle messun jälkeen. Ker-  
roimme toki seurakunnalle synn.

Sunnuntaisin pidetään Luukkaalla  
kaksi jumalanpalvelusta, sillä aamu-  
palveluksen lisäksi kello 14 toimi-  
tetaan kansainvälisen seurakunnan  
englanninkielinen messu. Patrick  
Dickson pitää sen, mutta vuodesta  
1997 lähtien pääsen siinäkin toimi-  
tusrinkiin. Keskiyökoossaamuisin kello  
7.45 kokoonnutaan Ullan vetämään  
Taizé-hartauteen.

Kun seurakuntien taloutta höllätään,  
saamme luvan ottaa toimituspalkki-  
ota vastaan rutinoituneempia kantto-



riopiskelijoita. Markku Ahosta tulee pitkäaikainen vakikanttori. Vähitellen lama helpottaa muutenkin, ja seurakunnat saavat täyttää avoimeksi jääneitä virkoja. Tuiran papit ehtivät taas mukaan. Vuosituhannen loppua kohden jumalanpalvelusvuorot tehdään kokonaan Tuirassa, mutta saamme Ullan kanssa edelleen ilmoittaa omat vuoromme ja toiveemme.

Perhemessun pidämme kerran kuussa. Saan idean kun Ulla käytti kerran piirtäjää kuvittamaan saarnaansa. Hommaan Luukkaalle ison valkotaulun ja ryhdyn pitämään perhekirkkojen saarnat piirtämällä. Puhtaasti teknisenä suorituksena se on aika vaativa. Toisessa kädessä on mikrofooni ja toisessa tussikynä. Pitää puhua ja piirtää samanaikaisesti, niin kuin Kylli-täti aikoinaan. Mutta lapsiin saa sillä tavalla kontaktin, vuorovaikutteisuus on huipussaan. Kerran piirtäessäni en saa tytöstä oikein näköistä. Valittelen asiaa ja kysyn seurakunnalta neuvoa. "Piirrä sille pitempi tukka", ehdottaa kirkas lapsenääni. Helluntaisaarnassa olen päättänyt loihkia taululle jotain kyyhkyseen viittavaa. Näön vuoksi kysyn seurakunnalta, mikä siinä on: "käki"!

Jotenkin tarina kai selvisi takaisin raamatullisille juurille.

### **Aktiiviseurakuntalaiset vahvuutena**

Jos on seurakunnan työntekijäresurssi ajoittain tiukassa, Pyhän Luukkaan vahvuutena ovat alusta alkaen alueen aktiiviseurakuntalaiset. He valmistavat kirkkokahvit, lukevat tekstit, avustavat esirukouksissa ja ovat mukana viikkotoiminnassa. Myös järjestöjen ja herätysliikkeiden nuoremasta väestä koostuva opiskelijaseurakunta on touhussa mukana. Teemme useana vuonna pääsiäis- tai jouluvaelluksen alueen päiväkodeille. Miesporukalla

siivoamme keväällä kappelin pihan. Talkoiden päätteeksi paistamme takassa makkaraa. Muutaman kerran pidämme messun, jota suunnittelemme huolella ja isommalla joukolla. Huomaan, että sellaiseen tulee aina tavallista enemmän ihmisiä.

Arkipäivisin kokoontuu pari raamatupiiriä, yksi opiskelijoille ja toinen varttuneemmalle väelle. Jälkimmäistä vetää majuri evp. Jussi Lahtinen. Joskus 1990-luvun puolivälissä aloitamme kerran kuussa sunnuntaiset opetusillat nimellä Asfalttiviljaa. Käymme keskustellen läpi Lutherin Ison katekismuksen ja Melancthonin Augsburgin tunnustuksen, kummankin hitaasti, pykälä kerrallaan. Asiaa riittää hyvinkin pariaksi vuodeksi. Sitten jatkamme Luemme Raamattua -illoilla. Tallella on vielä muistiinpanoja Aamoksesta ja Ilmestyskirjasta.

Vuonna 1997 Luukkaan jumalanpalveluselämä monipuolistuu entisestään, kun alamme toimittaa kuukausittain Varjoista maan -gospelmessua. Gospelmessuissa avustaa kappelikuoro, jonka kokoaa uudelleen musiikkikasvatuksen opiskelija Anna Ingal-suo. Nimensä erityismessu saa siitä, että jokainen alkaa samannimisellä Simojoki-Kaskinen -laululla. Muistan ilolla erinomaisia muusikoita, joiden kanssa messua tehtiin: Annan lisäksi Paulia, Miikaa, Jaakkoa...

### **Yliopiston omapappina**

Normaalikoulun oppilaat lahjoittivat vuonna 1988 Pyhän Luukkaan kappeliin alttarikrusifiksin. Näin he tekivät kappelista kotikirkon. Yliopistopapin tehtäviin kuuluvat kaikki Norssin aamunavaukset sekä syys-, joulun- ja kevätkirkot. Niitä on aina



kiva suunnitella ja toimittaa opettajien kanssa. Kirsti Karhumaa kokoaa musiikin ala-asteen ja Paula Westerland yläasteen ja lukion kuoroille. Yhdessä joulukirkossa kuulen Paulan ja Jyrki Kauppinen dueton "Jo joutuu ilta". Sibeliuksen joululaulusta tulee siitä lähtien jokavuotinen perinne lukion joulukirkkoon. Norssilaiset tulevat kirkkoon neljässä ryhmässä, joten heidän kanssaan menee aina kokonainen aamupäivä. Yhtenä vuonna teemme ala-asteen kanssa Simojoki-Kaskisen Jumiksen niin, että opettajien bändi säestää ja oppilaiden kuoro laulaa tueksi kappaleet. Siitä tulee huippujuttu, paras kevätkirKKo ikinä!

Yliopiston avajaispäivän jumalanpalvelus kuuluu myös tehtäviin. Se on korkean opinahjon omapapille jokavuotinen näytön paikka. Yleensä

toimin liturgina, saarnan hoitaa vierailija, usein ekumeenisessa hengessä toisesta kansankirkosta. Lauri Lajusen tultua rehtoriksi professorikunta alkaa saapua kirkkoon juhlallisesti kulkueessa. Myös muu yliopiston väki huomioi runsaslukuisemmin avajaispalvelua.

Kerran muistan saarnanneeni. Yliopistolla oli 1990-luvulla käynnissä jatkuva myllerrys säästöjen ja hallinto-uudistusten kanssa. Käytän joustavan organisaation vertauskuva- na ketterää sota-alusta, kreikkalaista kolmisoutua. Airoja oli siinä niin monessa rivissä, että laivan ohjaaminen oli varsin vaativa tehtävä. Hyvin harjoitettuna nopealiikkeinen kolmisoutu oli tositoimissa kuitenkin lähes voittamaton. En enää muista mihin evankeliumitekstiin kolmisoutu liittyi, mutta rohkaisin yliopistolai-

sia välttämään massayksiköitä ja pysymään lähellä opiskelijoita. Norssin ala-asteen kuoro avusti Kirsti Karhumaan johdolla ja liikutti yliopistoväen kyyneliin.

### **Kirkkokahvit ja kummiopiskelija Celia**

Loppiaisenä, keskiviikkona kuudentena tammikuuta 1993 aloittemme kappelin toimintakautta ja istumme takkahuoneessa kirkkokahveilla. Kronqvistin Ilkka ehdottaa, että tällaiset pitäisi meillä olla joka pyhä. Siis kirkkokahvit aina jumalanpalveluksen jälkeen? Ehdotus on rohkea. Säännöllisiä kirkkokahveja ei ole vielä missään. Tiedän, etteivät kaikki pidä ideasta. Arvaan vastaväitteet etukäteen: pitääkö toimittavan papin organisoida vuorollaan vielä kahvinkeittäjäkin? Ehtiikö sunnuntaina enää



muihin töihin?

Itse olen Ilkan ajatuksessa täysillä mukana. Totta puhuen olisin ennen pitkää ehdottanut samaa, mutta hyvä kun Ilkka tekee aloitteen. Sovitaan siltä istumalta, että kokeillaan ainakin tämä kevätkausi. Tunnen jo sen verran ihmisiä, että lupaan tehdä kahvittajille vuorolistat. Minkäänlaisia ongelmia ei ole heitä löytää, tuntuu että kaikki messussa käyvät ilmoittautuvat. Kevään jälkeen kaikki ovat yhtä mieltä siitä, ettei paluuta entiseen enää ole. Kokeilu muuttuu pysyväksi käytännöksi.

Moni haluaa antaa vapaaehtoisen kahvirahan, joten etsimme sopivia avustuskohhteita. Tuemme erilaisia lähetystyön hankkeita, kunnes saamme idean tukea kehitysmaiden opiskelijoita. World Visionin kautta löytyy perulainen Celia Cerda Vasquez. Kuulemme, että hän on Ayacucho-

maakunnan syrjäseudulta, pienviljelijäperheen viidestä lapsesta toiseksi vanhin. Celian isä oli kuollut Loistava polku-sissijärjestön ja Perun hallituksen välisissä taisteluissa. Tuemme hänen kättilöopintojaan säännöllisellä kuukausirahalla, muistaakseni 250 markalla kuukaudessa. Silloin tällöin saamme Perusta kirjeen ja Celian kuulumiset. Hän aikoo valmistutuaan hakeutua kättilöksi perulaiselle maaseudulle, missä avun tarve on suurin.

Keväällä 2000 kuulemme, että Celia on kutsuttu Suomeen Ulkoministeriön ja kansalaisjärjestöjen organisoimaan Maailma kylässä -festivaaliin. Haluaisimmeko tavata 25-vuotiaan kummiopiskelijan Oulussa? Totta kai! Aurinkoisena toukokuun viikonloppuna maailma tulee kylään myös Ouluun ja Luukkaalle. Apulaisjohtaja Anne Pönni World Visionista matkaa mukana ja toimii tulkkina. Sun-

nuntaina 23.5. Celia on messussa ja tietysti kirkkokahveilla. Celia ihastuu Suomeen, ihmettelee runsaita metsiä ja puutaloja. Tukeakin on kertynyt runsaasti yli tarpeen, ja kirkkohera Hannu Ojalehto ehdottaa, että annetaan Celialle ylimääräinen lahja viemisiksi, muistaakseni useampi tuhat vanhaa markkaa.

Vaikka meillä ei ole espanjaa puhuvan kummiopiskelijan kanssa yhteistä kieltä, saamme hänestä pysyvän ystävän. Yhteydenpitoa on viime vuosina helpottanut sosiaalinen media ja ihmeellinen digitodellisuus, automaattinen kielenkääntäjä. Saamme auttavasti selvää toistemme viesteistä.

Celia valmistui ajallaan kättilöksi, avioitui ja sai kaksi lasta. Sittemmin hän on jatkanut työtään Perun World Visionissa ja kävi järjestönsä asioissa Suomessa marraskuussa 2016. Tapasimme uudelleen Helsingissä.

## Kummiopiskelija Celia tuli Ouluun *Kaleva 25.5.2000*

PEKKA MIKKOLA

**OULU** Se, että perulainen Celia Cerda Vasquez sattui pari vuotta sitten vilkaisemaan yliopiston ilmoitustaulua oikeaan aikaan, toi hänet lopulta toukokuuseen Suomeen ja Ouluun. Ayacucho yliopiston ilmoitustaululla näet kerrottiin kristillisen World Vision -järjestön toiminnasta ja mahdollisuudesta päästä sen kautta apua saavaksi kummiopiskelijäksi.

Celia teki hakemuksen, hänet haastateltiin ja lopulta hänet hyväksyttiin tuen saajaksi.

Joulun tienoilla 1998 Celia sai kirjeen, jonka sisällä oli muutama postikortti. Lähetys tuli paikasta nimeltä Oulu. Celialta oli tullut Oulun opiskelijaseurakunnan kummiopiskelija.

"En edes tiennyt, missä Suomi on. Ajattelin, että se on jossain Espanjan lähellä. Etsin kartan ja huomasin, että se onkin paljon pohjoisemmassa", hän muistelee.

25-vuotiaasta Celia Vasquezista on tulossa kättilö. Kuuden vuoden opinnoista on jäljellä vielä kaksi. Celian opiskelupaikka Ayacucho yliopisto on valtiollinen, mutta opiskelu ei silti ole ilmaista.



**Vieras Perusta.** Celia Cerda Vasquez tuli Ouluun tapaamaan kummejaan.

Celia sanookin, että Suomesta tuleva tuki on ollut hänelle ratkaisevan tärkeä. "Se on helpottanut taloudellisia ongelmiani."

World Visionin kautta suomalainen kummi tai kummiryhmä maksaa yleensä 250 markan kuu-

kausmaksun.

Celia Vasquez on kotoisin Ayacucho maakunnan syrjäseudulta pienviljelijäperheestä. Perheen viidestä lapsesta hän on toiseksi vanhin.

Juuri tuosta maakunnasta sai-

vat alkunsa maolaisen Loistava polku -sissijärjestön ja Perun hallituksen väliset taistelut. Celian isä oli kylänsä puheenjohtaja. Hän yritti pitää kylän erossa kiistoista, ei sissien eikä hallituksenkaan puolella. Seurauk-

set tasapainoilusta olivat kuitenkin kohtalokkaat. Poliisin avuksi perustettujen kansanpartioiden jäsenet surmasivat hänet. Celia oli tuolloin kahdeksanvuotias.

Kun Celia valmistuu, hän aikoo ainakin aluksi hakeutua töihin perulaiselle maaseudulle. "Siellä avun tarve on suurin. Syrjäseuduilla ei käy lääkäreitä", hän sanoo.

Kaikkein kaukaisimmilla kylillä synnytyksiä auttavat Celian mukaan edelleenkin itseoppi- neet naiset. Yleensä synnyttäjät yritetään kuitenkin ohjata lähimpiin sairaaloihin.

"Joskus käy niin, että naiset synnyttävät kotona, mutta saavat jonkin komplikaation ja tulevat sitten sairaalaan hengenvaarallisessa tilassa."

Suomeen Celia on ihastunut. Hän hämmästelee muun muassa sitä, miten yhteiskunta kantaa vastuuta yksilöistä.

"Perussa niin ei ole."

Muita ihmytyksen aiheita ovat olleet runsaat metsät ja puutalot.

"Perussa näin sellaisia televisio- on dokumenttiohjelmassa. Silloin se tuntui kuin unelma. Nyt pääsin kuitenkin näkemään niitä todellisuudessa!"



## Jumalanpalvelusyhteisö

Projektipapin suunnitelmassa luki, että Pyhän Luukkaan kappeliin kehitetty "avoin, alhaalta kasvava ja ympäristöään monipuolisesti heijastava seurakuntaelämä". Lisäksi kappelista olisi tultava alueen ihmisille kotikirkko, paikka kuulua ja kasvaa.

Ensimmäinen viisivuotiskausi oli jo takana. Kirjoitin helmikuussa 1998 kirkkokahvittajille kirjeen, joka onneksi on säilynyt vanhan tietokoneen muistissa. Vuodet olivat opettaneet, mitä se tarkoittaa käytännössä, että seurakunta kasvaa alhaalta, ruohonjuuritasolta:

"...vuoden alusta lähti liikkeelle jo kuudes kirkkokahvivuosi. Teitä on mukana aika joukko. Viime syksynä saimme kahvit järjestettyä niin, että en vaivannut enempää kuin yhden kerran jokaista. Tänä keväänä kirkkokahvittajia on ollut niin paljon, että pääsemme pääsiäiseen ensimmäisen kierroksen myötä. Sitten otamme uuden kierroksen, jota voisimme jatkaa kahveja juhannukseen. Sen jälkeen pidämme kesätaunon ja jatkamme kahvituksia jälleen syksyn tullessa. Näin jokainen saisi 3-4 vuoroa vuodessa.

Kirkkokahvit ovat myös tuottaneet lähetystyöhön sievoisen summan. Viime vuonna tuotto oli yli 4000 mk. Olemme voineet kustantaa oman kummiopiskelijamme valmistumista ammattiin.

Tämä ei ole mikään vähäinen panos. Silti pitäisin vielä suuremmassa arvossa sitä, että osallistumalla kirkkokahvin järjestelyihin olet ollut monta kertaa lukemassa Raamatuntekstejä ja rakentamassa oman kotikirkkosi jumalanpalveluselämää." Jumalanpalvelusyhteisöt ovat seurakunta sanan alkuperäisessä merkityksessä. Pienet yhteisöt saavat elinvoimansa sanasta

ja sakramentista, yhteisestä esirukouksesta ja kasvokkain palvelusta, viran hoitajien ja seurakunnan jäsenten vuorovaikutuksesta, näiden vastavuoroisesta riippuvuudesta." Näin kauniisti kirjoitti koti- ja koulukaupunkini Lahden Launeen seurakunnan kirkkoherra Jaakko Ripatti viime syksynä Kotimaa-lehdessä. Puhe jumalanpalvelusyhteisöstä on tärkeää, sillä me Tuiran seurakunnassakin yritämme olla mukana jumalanpalvelusuudistuksessa." Jumalanpalvelusyhteisöksi kasvaminen on keskeistä käsillä olevassa jumalanpalvelusuudistuksessa. Kaikki kastetut seurakunnan jäsenet ovat siitä vastuussa." Näin todetaan puolestaan uudistusta ohjaavan käsikirjakomiteamietinnön perusteluosassa. Uskon, että Luukkaan kirkkokahvipöytä on omalta osaltaan ollut rakentamassa yhtä jumalanpalvelusyhteisöä, seurakuntaa sanan alkuperäisessä merkityksessä.

Lukiessani parinkymmenen vuoden takaista tekstiä huomaan, että Luukkaan vuodet opettivat jotain sellaista, mikä on kantanut näihin päiviin saakka: messuyhteisössä sykkii seurakunnan sydämenäni. Siinä on vuosittainen salaisuus, jota ei pidä eikä tarvitse selittää. Messuyhteisön sydämenlyönnit eivät elähdyväin vain keskinäistä kokoontumista, vaan kantavat kauas oman elämänpiirinsä ulkopuolelle. Sen tulin kuitenkin oivaltamaan vasta kummiopiskelijan kautta, jonka kohtaaminen oli kirjettä laatiessa vielä tuntematonta tulevaisuutta.

Syyskuun 11. päivä 2001 olen työhaastattelussa Oulun tuomiokirkko-seurakuntaan. Tunnen haastattelun sujuneen kohtalaisesti ja polkaisen kahville Stockmanniin. Tavaratalossa on arkipäiväksi ihmeen paljon tungosta. Elektroniikkaosasto on täynnä väkeä. Suurilta televisioruu-

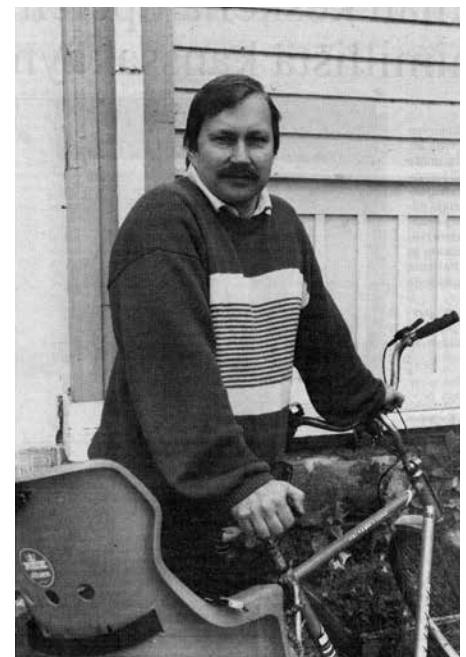
duilta näen, kuinka lentokone törmää pilvenpiirtäjään.

Olen vielä kotimatalla, kun tuomiоровasti Heikki Karvonen soittaa, että seurakuntaneuvosto on valinnut minut tuomiokirkkoseurakunnan kappalaiseksi. Tulevaisuus on taas avoinna, ja huomaan pohtivani sitä yhtä huolestuneena kuin kymmenen vuotta aiemmin. Läksiäisissä marraskuun lopulla saan työtovereilta lahjaksi väriliidut ja Hannu Raittilan Canal Granden, joka on juuri voittanut kaunokirjallisuuden Finlandia-palkinnon. Kirja kertoo, kuinka epälukenut suomalaistiimi yrittää pelastaa Venetsiaa. Aivan, pelastuksen asiassa tässä ollaan. Väriliidut rohkaisevat jatkamaan siitä kertovien piirroksaarnojen pitämistä.

*Pekka Rehumäki*

projektipappina

1.8.1992–30.11.2001



**Kuva on Rauhan Tervehdyksestä 27.8.1992.**

## Kirkkokahveista kappelilla 1993–2016

Pyhän Luukkaan kappeli vihittiin käyttöön syksyllä 1988 palvelemaan Oulun yliopiston ja sen lähiseudun väkeä. Elokuussa 1992 kappelille tuli projektipapiksi Pekka Rehumäki. Joulunaikaan kirkkokahveja kappelin takahuoneessa juodessamme keskustelimme Pekan johdolla tulevasta toiminnasta. Ilkka Kronqvist ehdotti, että alkaisimme keittää kirkkokahveja joka sunnuntai. Ajatukseen kypsyttiin nopeasti ja niinpä vuoden 1993 alusta lähtien kirkkokahveja on keitetty kappelilla lähes joka sunnuntai lukukausien aikana. Alussa vapaaehtoiset kahvinkeittäjät ilmoittautuivat Pekalle ja leipoivat pullat ja kakut itse tai ostivat ne. Kahvituokiot lähensivät seurakuntalaisia toisiinsa. Uudet opiskelijat ja muut tulokkaat saivat tilaisuuden tutustua toisiinsa ja muuhun seurakuntaväkeen. Olemme tavanneet kappelilla käyneitä vuosien varrella eri puolilla Suomea ja yhdessä todenneet: ”Mehän olemme tavanneet Luukkaalla.” Näin kävi esimerkiksi kesällä 2016 Evijärven huolto-asemalla ja joitakin vuosia aikaisemmin Oulaisissa.

Pekan siirryttyä tuomiokirkkoseurakunnan palvelukseen adventtina 2001, minua Kirsti Fiskaalia pyydettiin organisoimaan kirkkokahveja.

Vuonna 2003 valmistui kappelin valoisa, kaunis seurakuntasali ja me saimme kahvitilaisuuksiin viihtyisän, tilavan paikan. Neuvottelujen jälkeen saimme myös upouuden keittiön hienoine tiskikoneineen käyttöömmek. Kahvinkeitto helpottui entisestään, kun Päivi Jussila ja Soile Kontio tulivat kappelille vuonna 2004. He ovat yhdessä huolehtineet, että kahvinkeittäjillä on aina kaikki tarvikkeet valmiina kaapissa. Keittäjän on helppo keittää kahvit! Soile on aina ollut valmis auttamaan, apua on tarvittu muun muassa tiskikoneen oikutellessa.

Viime vuosina missionuoret ovat olleet usein järjestämässä kirkkokahveja. He ansaitsevat kiitoksen miellyttävästä käytöksestään ja palveluالتیudesta. Koordinointi nuorten ohjaajan Tuulikki Ståhlbergin kanssa on ollut mutkatonta. Ollessani ulkomailla kahvinkeiton organisoinnista on vastannut Sisko Lehenkari. Hänen tyylikkäistä kahvipöydän ja salin koristeluistaan on saatu nauttia monet kerrat.

Jumalanpalvelukseen osallistujista yleensä enemmistö jää kirkkokahveille. Salista kuuluu usein iloinen puheensorina. Pöytänaapurin kanssa

voidaan jakaa myös surut ja huolet. Kahvitilaisuus on hyvä paikka tiedottamiseen ja huomionosoituksiin. Esimerkiksi gideonit ovat kertoneet siellä toiminnastaan ja lähettit työtään ja siellä on muistettu pyhäkoulunopettajia ja kahvinkeittäjiä pikku lahjoilla.

Alusta pitäen kahvipöydässä on ollut lipas, johon on ollut mahdollisuus antaa lahja ilmoitettuun tarkoitukseen. Alkuaikoina tuettiin perulaisen Celia Cerdan kuusivuotista kättilöksi opiskelua. Häntä tuettiin World Vision -järjestön kautta. Vieraillessaan 1990-luvun lopussa kappelilla Celia vakuutti, että meidän sijoituksellamme on merkitystä: perulaiset äidit todella tarvitsevat apua.

Kahvinkeittäjien piiriä on tiivistänyt myös kuukausittainen kodeissa kokoontuminen. Tällöin on seurustelun ja kahvitteilyn lisäksi luettu tulevan sunnuntain tekstit ja pohdittu niitä. Piirillä on ollut myös tuettavanaan kaksi intialaista kummioppilasta.

Keväällä 2016 oli aika vaihtaa viestikapulaa ja kiittää johdollani kahvinkeitossa palvelleita. Luovutin kahvinkeiton johdon Marja Pääkköselle.

*Kirsti Fiskaali*



# Pyhän Luukkaan kappelilla kävijät kertovat suhteestaan kappeliin

**Nimetön:** ”Ulla Säilän hiljaisuuden illoissa on käyty kaksikymmentä vuotta. Muissakin messuissa silloin tällöin. Hyvät muistot molemmista. Pyhän Luukkaan kappeli on oikein kaunis paikka.”

**Aune Pisilä:** ”2008 ensivaikutelmia: Moderni, hyvä ilmapiiri, täällä lauletaan! Täällä on yhteisöllisyyttä! Jussilan Päivi tervehtii ennen jumalanpalvelusta!”

**Raija Halonen:** ”Kirkkokahvien säännöllisyys, hyvä henkinen ilmapiiri ja avoin keskustelu, tämä Luukkaan suola! Kaunis kappeli. Alkuvuosina oli kiva käydä pienten lasteni kanssa, he olivat aina tervetulleita! Akustiikka on erinomainen, mukava veisata ja suurin osa veisaa. Alkuvuosina keitettiin kirkkokahvit ja tuotiin omat leivonnaiset, olivat vaihtelevan monipuolisia. Moni kahvinkeitäjäkaveri jäi mieleen! Takkahuoneessa oli erilaisia keskustelupiirejä. Luukkaasta tuli kotikirkko heti. Sitä ennen oli PSOAS:n vuokrattu huone Rakentajantiellä, C-rapung alakerrassa.”

**Marjut Rehumäki:** ”Luukkaan seurakuntayhteisön muodostuminen oli suuri ilo. Ja ehkä se alkoi vapaaehtoisten keittämissä kirkkokahveissa rauhassa pikkukeittiössä. Alkuajoista on jäänyt mieleen suoria ihmisiä ja pysyviä ystävyysuhteita. Meidän perheemme ensimmäinen ”koti” Oulussa oli Pyhän Luukkaan kappeli. Ja tänne on yhä edelleen kiva tulla.”

**Titta Pirkola:** ”N. 1992–1994 olin Kappelikuorossa. Kappelikuoro toimi aktiivisesti ja avusti jumalanpalveluksissa. Oli ihana kokoontua

yhteen muiden opiskelijoiden kanssa laulamaan. Esiintymisasuina meillä oli Marimekon Jokapoika-paidat! Kuoroa johti tuolloin Taru-Tuulia, kanttoriopiskelija. Kuorosta on jäänyt turvalliset, lämpimät muistot.”

**Anna-Maija Hytinkoski:** ”Olen käynyt Luukkaalla konserteissa, aamujumalanpalveluksissa, suomalaisessa messussa, Luukas-messussa, raamattupiirissä, diakoniapiirissä ja vielä muissakin tilaisuuksissa. Kun eka kerran tulin kappeliin, en tiennyt, että se oli tilaisuus sinä vuonna 70 vuotta täyttäneille! Olin itse silloin n. 30-vuotias. Sitten aloin käymään sunnuntaisin ja sain täältä paljon ystäviä, jotka vielä ovat mukana elämässäni.”

**Jaakko Fröberg:** ”Muutin Ouluun 2010 ja tulin Luukkaan kappeliin Juttutupaan. Se kokoontuu vieläkin joka maanantai. Tulin siellä tutuksi diakonissa Saila Luukkosen kanssa ja olen ollut siitä lähtien seurakunnan vapaaehtoinen työntekijä eri tehtävissä.”

**Minna Kaisa Kantola:** ”Ensimmäisen kerran kävin Pyhällä Luukkaalla syyskuussa -89. Silloin oli Oulun yliopiston syyslukukauden avajaiset ja jumalanpalvelus. Kappeli tuntui heti kotoisalta ja mukavan pieneltä. Ikkunoista näkyvä metsämaisema ja luonnon pehmeä valo ovat rauhoittaneet ja antaneet levollisen tunnelman. 1990-luvulla yliopistopastorina toimi Pekka Rehumäki, pidin kovasti hänen saarnoistaan.

Nykyisin vietän paljon aikaani Luukkaalla vapaaehtoistyössä. Pyhän Luukkaan kappeli on kotikirkkoni ja sieluni olohuone. Tänne on aina mukava tulla.”

**Lapset pyhäkoulussa:** ”Pyhäkoulussa askartelu on kivointa. Pulinat ei ole niin kivoja kuin askartelu. Kaikista kivointa on yöpyhäkoulu.”

**Tobah Kevin Waingi:** ”This is the first church I have been to since my coming to Finland. I hope to always remember this. I was also happy to meet my Finnish teachers (Veikko and Raija).

Coming here these past months has been very helpful to me personally because I can worship God. All the persons I have met here have been very good to me and whenever I am here I always have an internal peace. Thus not thinking of my problems. Always feel at home whenever I am here, and just like to use this opportunity to thank everyone who worships here and the priest and the entire population. I hope God continues to bless them in the good work they are doing.”

**Tuomo Kinnunen:** ”Olen tykännyt intiimiydestä ja läheisyydestä pienessä kirkkosalissa. Tärkeää, että ”alttari-taulu” ovat oravat ja lumisade alttarin takana ikkunassa.”

**Nimetön:** ”Pidän kovasti virsien veisaamisesta ja niin tuntuu pitävän koko Luukkaan seurakunta!”

**Naiskuoro Kaarina:** ”Pääsimme aloittamaan säännöllisen kuoroharastuksen, kun saimme vakituisen harjoituspaikan Pyhän Luukkaan kappelissa vuonna 2017. Kappelissa on todella hyvä akustiikka. Olemme saaneet kokea laulamisen riemua avarassa ja valoisassa kappelissa!”

## Tuli tuttu tunne

**Bastian Fähnrich:** ”Tulin mukaan v. 1997–98 vaihto-opiskelijana ja osallistuin ensin opiskelijoiden englanninkieliseen raamikseen. Raamilaiset kokoontuivat Luukkaan kappelin takkahuoneessa tai sohvanurkassa tutkien Raamattua ja keskustellen opiskelijoita askarruttavista asioista taivaan ja maan välillä. Varsinkin Bryan Dopp ja silloin tällöin myös Patrick Dickson olivat mukana ohjaamassa toimintaa, mutta se oli hyvin itseohjautuvaa kaiken kaikkiaan. Jossain vaiheessa myös

Pekka Rehumäki tuki raamistamme. Luukkaan kappeliin oli helppo tulla ja oli antoisaa oleskella muiden samanikäisten kanssa. Raamikseen osallistui lähinnä vaihto- ja tutkinto-opiskelijoita ja ilmapiiri oli rento ja rakentava. Raamoksen jälkeen jatkoimme useasti keskustelua ja seurustelua biljardipöydän äärellä jossain Yliopistokadun asuntolan ryhmähuoneessa.”

Muutin Ouluun vuonna 2000 opiskelemaan ja ensimmäinen kämppäni sijaitsi Kaijonharjussa. Pyhän Luukkaan kappeli tuli tutuksi hetimiten ulkoapäin, kun pyöräilin yliopistolle luennoille. Kohta kävi kappelin ovi, kun hakeuduin Kappelikuoroon, jota silloin johti Jaakko Lounila. Viihdyin kuorossa hyvin. Sieltä sain yhden todella hyvän ystävän. Kuoron jälkeen jäätiin usein iltateelle, mikä oli kiva ja meitä yhteen liittävä tapa.

Harrastin urkujen soittoa ja pääsin pedioppilaaksi OAMKille. Harjoittelemaan piti päästä ja olin onnekas, kun pääsin Pyhälle Luukkaalle soittamaan. Joskus jäin kuoroharkkojen jälkeen ja jossakin vaiheessa minulla oli vähän aikaa avainkin kappelille. Noin vuonna 2004 lopetin Kappelikuoron, joka niihin aikoihin vaihto nimensä Sarastukseksi. Tuona neljänä vuonna ehdin laulaa monet kerrat Varjoista maan -messuissa, joista mieleeni tulee silloinen opiskelijapastori Pekka Rehumäki ja hänen lempeä puheäänensä. Kappelissa vietettiin myös Suomalaista messua, jonka bändissä soitin muutamaan otteeseen harmonikkaa.

Opiskeluni päättyivät vuonna 2005, mutta muutin takaisin Ouluun (ja Kaijonharjuun) jo vuoden päästä. Kappelilla en enää niin usein käynyt. Aloin seurustella ja muutaman vuoden kuluttua tulivat häät ajankohitaiseksi. Päätimme pitää häät Oulussa ja vihkikirkkoa miettiessä ei minulla oikeastaan ollut muuta vaihtoehtoaan: Pyhän Luukkaan kappeli. Miehelläni ei ollut juurikaan mitään sidoksia Oulun kirkkoihin ja minä tunsin



vieläkin Pyhän Luukkaan kappelin Oulun kotikirkokseni. Lisäksi silloinen työpaikkani oli kasvatustieteellisessä, joten sekin oli siinä vieressä. Meidät tosiaan sitten vihittiin Pyhällä Luukkaalla 31.1.2009. Isäni saattoi minut alttarille, vihkipappi oli vanha työkaverini pohjoisesta ja yhteiset kuoroystävämme lauloivat meille Pekka Simojoen Rakkaus on lahja Jumalan. Vieraita oli n. 110. Olin todella tyytyväinen kirkkovalintaan. Ainoastaan tuomiokirkko olisi tullut kyseeseen toisena vaihtoehtona ja se olisi mielestäni ollut liian iso. Pyhällä Luukkaalla tunnelma on intiimimpi. Ensimmäisenä häöpäivänämme kastettiin esikoisemme, mutta tällä kertaa kotona. Vauvan kanssa kävin Pyhällä Luukkaalla pari kertaa, mus-

karissa laajennustiloissa ja äitienpäivänä. Vuonna 2012 muutimme pois Oulusta. En ollut käynyt kappelilla sen jälkeen, kunnes ihan hiljattain tarvitsimme lauluyhtyeen kanssa harjoituspaikkaa Oulussa ja pääsimme Pyhälle Luukkaalle. Avasin ovet ja jo siinä pitkään ripaan tarttuessa tuli tuttu tunne. Olen ollut täällä ennenkin. Tulin eteiseen ja oli kuin mikään ei olisi muuttunut. Laulukirjat, myös ne englanninkieliset siinä oven pielessä. Naulakot oikealla ja siellä taempana sakastin ovi. Vein takin nau-lakkoon ja astuin sisään kirkkosaliin. Saatoin melkein sieluni silmin nähdä rakkaat ystävämme ja perheenjäsenemme kääntyneinä katsomaan minua häöpäivänämme. Hymyilin typerästi ensimmäisen vartin kirk-

kosalissa. Tunne, joka minut valtasi, oli todella erikoinen. En ole sellaista jälleennäkemisen tunnetta kokenut. Nostalgiaahan se pitkälti taisi olla. Mutta mieleeni tulivat ne kaikki mukavat muistot ensin opiskelua ajoilta ja sitten uuden elämän kynnyksellä, yhtenä elämäni onnellisimmista päivistä. Mieleni täyttyi lämmöllä ja onnella, nuoruuden kaipuulla jne. Mikä muistojen trippi! En ollut tajunnutkaan, mitä se kirkkorakennus minulle merkitsi yhdessä Linnanmaan kampusalueen kanssa. Vasta siinä hetkessä muistin pitkän ajan jälkeen, miten paljon aikaa n. 15 vuotta sitten kirkkosalissa vietinkään.

*Tiina Saukkoriipi-Haapala*



## Valoisa kotikirkko

Muutimme Rovaniemeltä Kuivasjärvelle alkukesästä 2002. Lapsuuden kotikirkko Limingassa on vanha ristikirkko, jonka alttaritaulussa on Kristuksen ylösnousemus. Espoonlahden kirkko oli samantyylinen kuin Luukkaan kappeli, jossa penkit puolikaareissa. Myös Rovaniemen kotikirkko Pinjan alla on moderni kaarenmuotoisine penkkeineen.

Luukkaan kappelista tuli pian kotikirkkoni, mihin oli mukava pyöräillä lähes joka pyhä. Pidin välittömästi

kappelin yksinkertaisuudesta ja valosta.

Kirkkokahvit lähetystyön hyväksi oli hieno tapa jakaa kirkonmäellä -keskustelua. Tutustuin moniin mukaviin ihmisiin.

Jälleen kerran istuin kirkonpenkissä ennen messua ja katselin ympärilleni. Ihastelin yksinkertaisia lampuja katossa. Laskin, että niitä oli 13, kaksitoista valkoista ja yksi kullanvärinen, mutta yhdessä ei ollut valoa. Säpsähdin. Valaistus symbolisoi opetuslapsia

ja Jeesusta, mutta Juudaksen lampussa ei ollut valoa.

Se oli voimallinen ja koskettava hetki. Alkoi itkettää. Rukoilin, että saisin rohkeutta ja sitkeyttä taistella loppuun asti, enkä olisi Jeesuksen, Vapahtajani pettämä.

2014 muutimme Oulujoen seurakunnan alueelle, mutta vieläkin joskus käyn Luukkaan kappelissa.

*Helena Ylimaula*

## Lapsetkin ovat tervetulleita

Kun muutin 18-vuotiaana opiskelemaan Ouluun, muutin asumaan Linnanmaalle ja Linnanmaan alueella olen asunut siitä lähtien kohta 13 vuotta. Luukkaan kappelille tie vei ensimmäisenä Evankelisten Opiskelijoiden opiskelijailtoihin ja hetken päästä liityin myös EO:n kuoroon, joka kokoontui kappelilla ennen opiskelijailtaa. Opiskelijailloista muistan ensimmäisenä sen, että ilta aloitettiin siten, että jokainen kertoi nimensä ja vastasi vaihtuvaan kysymykseen. Kerran kysyttiin, mikä on suosikkilehtesi, sen muistan kumma kyllä kirkkaasti. Opiskelijailloissa oli monet hyvät opetukset ja mukavat hetket. Niissä tutustuin tulevaan mieheeni ja sain myös monta ystävää. Opiskelualjalta muistan myös monta konserttia Luukkaalta. Parhaiten on

jäänyt mieleen DadsHellon hieno esiintyminen.

Kun ensimmäinen lapsemme syntyi, kävin Luukkaalla perhekerhossa ja toisen lapsen syntymän myötä minut kysyttiin mukaan pyhäkouluohjaajaksi. Pyhäkoulutyö on kiinnittänyt minut erityisesti Luukkaan kappelilla kokoontuvaan seurakuntaan, koska tilat ovat hyvät lapsiperheille ja pyhäkoulutyössä saa vahvasti kiinnittyä seurakuntaan, kun lapset ystäväystyvät muiden pyhäkouluilaisten kanssa ja itse saa tutustua vanhempiin ja toisiin pyhäkouluohjaajiin. Pyhäkoulun toimintapäivät ja yöpyhäkoulu ovat jääneet vahvoina muistoina mieleen. Niissä Luukkaan tilat taipuvat hienosti monenmoiseen. Toimintapäivässä olen pitänyt alle kouluikäiselle mus-

karihetkeä alttarin edessä lattialla. Siinä on ollut ihana laulaa, soittaa ja leikkiä.

Lapseni ovat nykyään ihan kotonaan Luukkaalla. Se tuntuu ihanalta ja rennolta. Seurakuntasalia ja kirkkoa yhdistävän käytävän kaiteissa on hauska pienten temppuilla ja seurakuntasalin edessä käytävällä paperilentsikka mahtuu lentämään pitkälle ellei sitten lennä vitriinien päälle. Luukkaan messuissa ei koskaan tunnu siltä, että lapset eivät saisi olla lapsia ja olisi tervetulleita mukaan ja osallistumaan ikätasonsa mukaan.

Luukkaalla on tullut käytyä myös vauvamuskarissa ja nuorin lapsemme on kastettu Luukkaalla.

*Tiia Brockman*

# Oulun Evankeliset Opiskelijat Pyhän Luukkaan kappelilla

Oulun EO on perustettu vuonna 1978, silloin nimellä EYL (Evankelinen Ylioppilasliitto). Vuosina 1978-2004 toimintaa järjestettiin pääasiassa Tuiran kirkolla. Vuoden 2005 alusta EO:n toiminta muutti Pyhän Luukkaan kappelille ja siitä asti siellä on järjestetty joka keskiviikko opiskelijailtoja sekä muuta toimintaa. Yhtenä muuton syynä oli tarve päästä lähemmäs yliopistoa ja siten tavoittaa paremmin opiskelijoita. Vuonna 2005

opiskelijatyöntekijänä toimi Jarno Naskali ja opiskelijapastorina Hannu Kippo. Tällä hetkellä opiskelijatyöntekijänä toimii Merja Huhtala ja opiskelijapastorina Samuel Korhonen. Luukkaan kappeli on ollut Evankelisille opiskelijoille erittäin hyvä kokoontumispaikka. Se on tilana monipuolinen ja sijainniltaan hyvä. Yhteistyö Tuiran seurakunnan kanssa on myös sujunut aina hyvin. Pian Luukkaalle siirtymisen jälkeen

alettiin yhdessä Tuiran seurakunnan kanssa järjestää EO-iltojen yhteydessä olevia viikkomessuja. Viikkomessuja järjestetään edelleen kerran kuussa ja Veijo Koivula on ollut niitä toimittamassa alusta saakka. Opiskelijailtojen lisäksi EO on järjestänyt Luukkaalla myös lukuisia konsertteja, juhlia ja muita tapahtumia.

*Merja*

*Oulun EO:n opiskelijatyöntekijä*



## Yhteinen kastejuhla

Kuvia tyttäremme Aino Marjatta Heikan ja sisarentyttäreni Lotta Eveliina Jalkasen yhteisestä kastejuhlasta 20 vuoden takaa, 27.7.1997. Perheemme asuivat tuohon aikaan lähellä Linnanmaata. Koska Kaisu-sisareni ja Juha Jalkasen Lotta-vauva syntyi vain 13 tuntia Aino-serkkuaan aiemmin, oli

luontevaa järjestää yhteinen kastejuhla ja kahvivilaisuus Pyhän Luukkaan kappelissa.

Kasteen toimitti pastori Veijo Koivula, joka kertoi mm. kastepuvusta seuraavaan tapaan: ”Kastepuvut ovat aina valkoisia, mikä symboloi puhtautta ja viattomuutta. Puku on myös

aina liian pitkä, mikä kuvastaa sitä, että ihmisellä on aina varaa kasvaa...” Kastejuhlan päätteeksi kahvivilaisuuteen kappelissa osallistui lähes 40 henkeä.

*Marjatta Heikka*

### Serkusten ristiäiset, kastepappina Veijo Koivula.



Kuvat: Marjatta Heikka



## Musiikkia kappelissa

Pyhän Luukkaan kaunis kappeli on myös Oulun normaalikoulun yläkoulun ja lukion kotikirkko. Siellä avustin ja esiinnyin koulu- ja laulajien, kuorojen, soittajien ja bändien kanssa norssissa yli 29 vuoden työurani aikana lukuisissa koulujumalanpalveluksissa. Mukaan mahtuu monenlaisia koululais- ja nuorisomessuja, perinteeksi tulleita joululauluiltoja ja erilaisia koulun lukuvuoteen liittyviä musiikkipainotteisia tilaisuuksia. Ensimmäinen Pyhän Luukkaan kappelissa järjestämäni Itsenäisyyspäivän iltamusiikki oli heti syksyllä 1988.

Kuva syksyisestä lähtökonsertista 29.9.2014 Pyhän Luukkaan kappelissa. Konsertissa esiintyneet norssilaiset ja Paula Westerlund viimeisessä yhteiskuvassa Oulun normaalikoulun musiikin lehtorina ennen eläkkeelle siirtymistään.

*Paula Westerlund*



## Väärä virsi

Varmaan moni meistä tuntee sanonnan ”oikein se vaari veisaa, mutta hänellä vain on väärä virsi”.

Sattuipa tässä taannoin koko täydelle kirkkosalille täällä Luukkaalla myös tällainen yllätys. Oli menossa ehtoollinen, ja kanttori soitti Luukkaan kappelin mahtavilla uruilla upeasti ehtoollisvirttä. Hän varmaan mietti, miksi seurakunta ei veisaa. Mutta miten veisaat, kun virsi on muuta kuin mitä taululla on.

Kysyin messun jälkeen kanttorilta: ”Varmaan huomaisit, kun kukaan ei veisannut?” Yleensä luukkaalaiset ovat hyvin ”virsitietoisia”. Hän sanoi

kyllä huomanneensa ja ihmetelleensä, miksi kukaan ei laula.

Miten laulat? Virsi oli taululla 509, mutta kanttori sai papilta lappusen, missä seiso i 590. Kiva onkin joskus kuunnella kanttorin mahtavaa yksinlaulua, kun nytkin ”väärä” virsi sattui vielä olemaan vähemmän veisattuja virsiä. Joskus sattuu näinkin mukavasti. Se vain korosti messun juhlallisuutta. Olli-kanttorin kanssa naureskeltiin tälle pienelle, mukavalle erheelle sitten kirkkokaffeilla.

*Aimo Mäki*



# Pyhäkoulumuistoja Pyhän Luukkaan kappelilta

## Pyhishistoriaa

Luukkaan nykyisen pyhäkoulun perustaminen lähti muutaman äidin näystä ja toiveesta. Ideana oli pitää pyhäkoulu osana messua niin, että lapset olisivat osan aikaa pyhäkoulussa ja osallistuisivat lisäksi vanhempiensa kanssa messun alkuun ja ehtoolliseen. Valtavaaran Aila innostui tästä ajatuksesta ja niin pyhäkoulu aloitettiin neljän ohjaaja-äidin voimin noin kymmenen vuotta sitten. Tavoitteena on ollut saada mukaan mahdollisimman monta ohjaajaa, joilla on ollut omia pyhäkouluikäisiä lapsia. Näin pyhäkoulun pitovuoroja ei ole kenelläkään liikaa ja pyhäkoulussa on aina ainakin muutama lapsi.

Pyhäkouluväki kasvoi sekä määrällisesti että vuosissa ja niinpä seuraavaksi päätettiin aloittaa koululaisille oma pyhäkoulu. Jumala on siunannut työtä niin, että ohjaajia ja lapsia on riittänyt. Jumala tosin vastaa rukouksiin välillä yllättävästikin. Jossain vaiheessa rukoilimme lisää pyhäkoululaisia, ja eiköhän vain muutama ohjaaja alkanut odottaa vauvaa.

Ensimmäiset pyhäkoululaisemme ovat jo rippikouluiän ohittaneet. Hienoa on ollut nähdä, että tänä vuonna

yksi heistä on missionuorissa keittä-mässä Luukkaalla kirkkokahveja.

*Hanna*

Pyhän Luukkaan kappelin pyhäkoulutyöhön minut kysyttiin mukaan noin vuonna 2012. Jos mietin, mitä ensimmäisenä tulee Luukkaan pyhäkoulusta mieleen, niin vahva tekemisen meininki, jatkuvuus, ilo ja onni siitä, että saa kuulua yhteisöön. Luukkaan kappelilla on saanut löytää paikkansa seurakunnassa perheenä. Lapsille pyhäkoulusta on löytynyt monta uutta ystävää ja itse on saanut tutustua pyhäkoululaisten vanhempiin ja toisiin pyhäkouluohjaajiin. Pyhän Luukkaan kappelille messuun ja pyhäkouluun tulee kuin kotiin.

*Tiia*

## Yöpyhis

Pyhäkouluvuoden kohokohta on ollut jo kahdeksan vuoden ajan keväisin pidettävä koululaisten yöpyhis. Yöpyhis tarkoittaa kokoontumista lauantaan kappelille, teemaan liittyvää puuhailua, ulkoilua, pizzan syöntiä ja yöpymistä patjoilla kerhohuoneessa. Sunnuntaina yöpyhisläiset ovat tuoneet tervehdyksen messuun.

Yöpyhiksessä on mm. tehty kynttilöitä ja lattiakuvia, leivottu kirkkokahveille, askarreltu Yhteisvastuun hyväksi, suunniteltu messua, tanssittu israelilaisia tansseja ja toteutettu bibliodraamaa. Vapaata aikaa, eli ohjatun toiminnan ulkopuolista aikaa, jota on osan mielestä aina liian vähän, on vietetty pelaillen ja leikkien. Yöpyhisläisten oma salainen ase on parsa-kaali. Pyhisopettajien oma salainen teeetki sen sijaan on yöpyhisläisten nukahdettua.

*Hanna*

## Pyhäkoulun toimintapäivä

Pyhäkoulun toimintapäivä on kullunut Luukkaan syksyn toimintaan jo kohta kymmenen vuoden ajan. Toimintapäivään pääsevät mukaan kaikenikäiset lapset ja halutessaan myös heidän vanhempansa. Messun jälkeen syödään ensin yhdessä. Tämän jälkeen lapset saavat pienemmissä ryhmissä kiertää ohjelmarasteja, jotka on sijoitettu eri puolille Luukkaan kappelia ja seurakuntatiloja. Toimintapäivän ihme ei ole ollut ruokkimisihme vaan se, että vuoden jälkeen rasteille on löytynyt tekijöitä ja uusia ideoita.

*Hanna*



## Epäröimättä alttarille

Viisivuotias Kerttu-ystäväni, kummi-pojan isosisko, saapuu kanssamme kirkkoon, kun kanttori jo aloittelee alkuvirttä. Riisumme kiireesti sisarus-parvelta toppatakkeja. Vilkas pikkutyttö kääntelee päätänsä sylissäni, kun vedän häneltä kenkiä jalasta.

Yhtäkkiä Kerttu huomaa vaatenau-lakoille, että alttarilla seisoo hänen hyvä ystävänsä pyhäkoulusta ja pikkukoulusta. Pienen kirkkovieraan tehtävä on ripustaa kirkon edessä olevaan kastepuuhun lehtiä, joihin on kirjoitettu uusien seurakuntalaisten, juuri kastettujen vauvojen nimiä.

Ennen kuin me aikuiset kunnolla huomaammekaan, Kerttu viilettää kirkon keskikäytävää pitkin alttarille: hän haluaa myös asetella lehtiä puuhun yhdessä kaverinsa kanssa.

Saanko mennä, hän ehtii kysymään

hätäisesti äidiltänsä. Saanhan, katse sanoo.

Sitten näemmekin jo pienen tyttösen alttarilla innoissaan ja touhuissaan. Uudet lehdet ovat hetkessä puussa. Kaverukset laittavat ne yhdessä.

Katson Kerttua suuresti ihailen: mikä ihana asenne ja ennen kaikkea valta-van hieno esimerkki meille aikuisille, jotka arvotamme usein omaa kelpaa-misistamme seurakunnassa.

Kerttu ei miettinyt sekuntiakaan, voiko hänkin mennä alttarille, vaikka pyyntöä ei varsinaisesti ehditty esit-tää. Hän ei myöskään empinyt, osaa-ko hän tehdä sitä, mitä pitää. Tottakai hän selviytyy, siinähan on rinnalla toinen tekemässä samaa asiaa.

Kerttu ei myöskään miettinyt, olisiko myöhemmin tarjolla jotain kivempaa hänelle. Tai, mitä muut ajattelevat,

kun hän kiiruhtaa vapaaehtoistehtä-väänsä kirkon eteen.

Seurakunnat tarvitsevat seurakun-talaisten mukaan lähtemistä. Niissä hetkissä, kun tuo pyyntö tavoittaa minut, haluaisin muistaa Kertun esimerkin ja lähteä ennakkoluulotto-masti mukaan tekemättä asiasta liian monimutkasta: esittämättä itselleni kysymystä, kuten halutaanko juuri minut varmasti mukaan tai olenko siinä riittävän hyvä. Tai jos ryhdyn hommaan nyt, pitääkö minun olla mukana myös vastedes.

Kerttu opetti Luukkaalla minulle, ai-kuiselle, hetkeen tarttumisen riemua: kotikirkko tarjosi mahdollisuuden olla hyödyksi ja kivaakin oli, kun muitakin oli mukana.

*Riitta Hirvonen*

## Lehtiä ripustamassa

21.8.2016 otetussa kuvassa poikani ja innokas pyhäkoululainen Eemeli ripustaa lehtiä Pyhän Luukkaan kap-pelin kastepuuhun. Tässä vielä pari säettä kyseisenä pyhänä lauletusta virrestä 432: "Tuhlaten ja uupumatta Luojan kädet jakavat ansiotta elä-määmme lahjat lukemattomat."

*Antti Kokko*



## Maahanmuuttajia Luukkaan kappelilla

”Missä on lähin kirkko?” kysyi kristitty afgaani Heikinharjun pakolaiskeskuksen neuvonnasta. Hän oli vuosia aikaisemmin joutunut jättämään kotimaansa vaimonsa kanssa. He olivat asuneet joitain vuosia Turkissa, jossa he olivat kääntyneet kristityiksi. Joulukuussa 2014 tämä mies istui edessämme Luukkaan kappelin messussa kristityn veljensä kanssa. Meillä oli molempien veljien kanssa yhteinen kieli, toisen osasi suomea ja toisen kanssa puhuimme turkkia. Kutsuimme vasta Suomeen tulleen miehen, hänen vaimonsa sekä erään kolmannen pakolaisen kotiimme jouluvieraisiksi. Mietimme miten voisimme auttaa näitä luoksemme tulleita muukalaisia.

Otimme yhteyttä Tuiran seurakuntaan ja lehtori Liisa Kingmaan. Liisa on työskennellyt vuosikymmeniä afgaanien parissa ja hän taitaa heidän kielensä darin. Hän tunsikin entuudestaan monia Ouluun tulleita afgaaneja mm. mainitun pariskunnan. Tammikuun alussa 2015 aloimme kokoontua torstaisin raamattuopetukseen Tuiran pappien johdolla Luukkaan kappelin takahuoneessa. Opetukseen osallistui viisi maahanmuuttajaa, Liisa tulkitsi opetuksen dariksi ja Kirsti turkiksi. Pääsiäispäivän messussa yksi afgaaninuorokainen kastettiin. Opetus jatkui aina

toukokuun loppuun asti.

Syksyllä 2015 maahanmuuttajanuoria osallistui Luukkaan kappelin jumalanpalveluksiin. Heistä kaksi kastettiin marraskuussa Lumijoen kirkossa. Syksyn aikana alettiin jo suunnitella kevään rippikoulua, koska opetukselle oli kysyntää. Opettajaksi lupautui Tuiran lähetyspappi rovasti Pasi Kurikka, joka oli toiminut maahanmuuttajien opettajana jo keväällä.

Kun maahanmuuttajien rippikoulu aloitettiin tammikuussa 2016, osallistujia oli jo toistakymmentä, muutamia heistä jo kastettuja. Pasi Kurikka toimi opettajana, Liisa Kingma opettajana ja tulkkina ja me avustajina. Rippikoululaiset osallistuivat jumalanpalveluksiin ja toimivat usein tekstintulkkijoina lukemalla tekstit omalla kielellään. Helatorstain juhllisessa messussa kastettiin neljä nuorukaista ja kesäkuun alussa Tuiran kirkossa yksi nuori. - Kun rippikoulua oltiin jo lopettelemassa huhtikuun puolivälissä, eräänä torstaina saapui joukko uusia opetusta haluavia. Rippikoulua jatkettiin kesäkuulle ja myöhemmin monet opetusta saaneet kastettiin.

Kappelilla harrastettiin myös suomen opiskelua kevätkaudella 2016. Tiistaisin ja keskiviikkoisin me Kirsti ja Juhani opetimme maahanmuuttajille suomen kieltä kolme tuntia päivässä, välillä oli toki teetauko. Opiskelijoita

oli Aasiasta ja Afrikasta, joukossa oli myös torstain rippikoululaisia.

Huhtikuun 8. päivänä 2018 Luukkaan kappelin messussa vietettiin jälleen kastejuhlaa, kaksi nuorukaista ja kolmihenkinen perhe kastettiin. Juhlaa jatkettiin yhteisellä aterialla hyväksi juhlapaikaksi todetussa Satamaravintolassa. Edelleen keväällä 2018 järjestettiin kappelilla kahtena lauantaina erityisesti darinkielisille kohdennetut messut. Järjestelyistä vastasi lähetyssihteeri Tarja Oja-Viirret, messupapina toimi Pasi Kurikka ja tulkkina Liisa Kingma.

Afgaanien joulujuhla on Luukkaan kappelilla järjestetty vuosina 2015, 2016 ja 2017. Seurakuntasali on ollut aina täynnä. Juhlavieraita on tullut läheltä ja kaukaa, Oulusta, Paltamosta, Raudaskylältä, Kalajoelta ja Raahesta. Juhlissa on jouluevankeliumi luettu dariksi, lauluja on laulettu dariksi ja suomeksi. Pasiin juhlapuheet on Liisa tulkanut. Tuiran seurakunta on huolehtinut tarjoilusta ja vieraiden joululahjoista.

Kastejuhlissa on usein luettu Efe-solaiskirjeestä: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.” (Ef. 2:19)

*Kirsti ja Juhani Fiskaali*

## Kappelilla suntiona

Aloitin seurakuntamestarin vaativassa tehtävässä Luukkaalla kesällä 2004. Työhön kuului ja kuuluu edelleen muun muassa suntiona toimiminen pyhäpäivien jumalanpalveluksissa. Suntionille esitetyt kysymykset ja pyynnöt ovat moninaiset ja aloittelevalla nuorella ihmisellä tahtoi usein mennä sormi suuhun yllättävissä tilanteissa. Luukkaalla ihmiset olivat minua kohtaan erittäin lempeitä ja kärsivällisiä: sain lukuisia neuvoja ja kannustusta esimerkiksi Kirsti ja Juhani Fiskaalilta sekä Sisko Lehenkarilta, jotka usein keittivät kirkkokahveja, ja rohkaisevia hymyjä kaikilta muiltakin kirkkoon tulijoilta.

Yhtä aikaa kanssani aloitti Tuiran seurakunnan seurakuntapastorina Päivi Jussila, nykyään kappalainen.

Häneltä sain runsaasti tukea työssäni, eikä muiltakaan ihmisiltä ole jäänyt huomaamatta hänen innostuksensa, rohkeutensa ideoida ja ystävällisyytensä. Päivi Jussila on takana monissa Luukkaan tapahtumissa kuten Kappelive-konserttisarjassa, jokavuotisessa kelttimessussa ja pari kertaa järjestetyssä keskiyön pääsiäismessussa varhaiskirkon tapaan. Hän on myös ollut tuomassa kappelille lukuisia taidenäyttelyitä ja jouluseimen, puhumattakaan monista sisustuksellisista ratkaisuista.

Päivi Jussila ideoi myös Joulun Sini-sen Hetken, matalan kynnyksen jouluaaton hartauden. Erityisesti minulle on jäänyt mieleen useana jouluna pastori Stiven Naatuksen maalaama joulumaalaus, jonka hän teki hartau-

den aikana.

Työurani aikana Luukkaan sunnuntaiaamun messu muuttui siten, että tarmokas vapaaehtoisten porukka alkoi järjestää saarnan aikana pyhäkouluu kirkkoon tulleille lapsille. Pyhäkouluohjaajilla oli itselläänkin lapsia, ja kirkkoon alkoi tulla pyhäkoulun myötä yhä enemmän alle kouluikäisiä ja kouluikäisiä kävijöitä. Sakastissa papit kerran puhuivatkin, että Luukkaan messun äänimaisema on muuttunut: aikuisten hiljaisuuteen sekoittui nyt lasten ääniä. Lapset ovat olleet erittäin tervetulleita Luukkaalle ja pyhäkouluakin on alettu pitää kahdessa ryhmässä, koska tulijoita on ollut niin paljon.

*Soile Kontio, seurakuntamestari*



## Muistoni Luukkaalta

Luukkaalle kerran oli minun suunta  
siinä vain rauhassa katselin kuuta  
messunkin kohta pitäisi alkaa  
vain eipä vain näy rovastin jalkaa.  
Soilekin miettii mikä nyt mättää  
ja pitääkö messu väliinki jättää.  
Sanoopi mulle minäpä soitan  
yritän kiinni Rovastin koitan  
ilmenee silloin sellainen juttu  
ei tule nyt kirkkoon Rovasti tuttu.  
Peruutus häneltä kyllä oli tehty  
mutt' perille tieto ei kuitenkaan menny.  
Soilepa silloin asian keksi  
otetaan esille sunnuntain teksti  
virsipä laulata sinä nyt tuttu,  
silloin on hyvin tään illan juttu.  
Lopuksi saatteeksi Isä meidän sanoin  
kotiinpa lähdettiin kevein jaloin.

*Aimo Mäki*



Sunnuntaina, syyskuun 22. päivänä 2002



TAPIO MAIKKOLA

**Kampuksen pappi.** Ari Savuoja on Oulun yliopiston uusi yliopistopastori. Hänen tulojuhlaansa vietetään tänään sunnuntaina.

## Kirkkoa tarvitaan myös keskellä kampusta

ANNA MIKKONEN

**OULU** Yliopistopastori Ari Savuoja on toiminut virassaan Oulun yliopistolla heinäkuun alusta. Jo muutaman kuukauden kokemuksella hän voi sanoa, että sielunhoitajaa tarvitaan. Nuoria puhuttaa niin ihmisenä kasvaminen kuin elämässä pärjääminen, mutta myös hengelliset kysymykset, kuten mitä Jumala minusta ajattelee, ovat esillä.

”Opiskelu on muuttunut viime vuosina. Nuorten on heti alusta alkaen mietittävä ammattiin valmistumista, monet käyvät töissä opiskelun ohella. Kiire ja stressi näkyy”, sanoo Savuoja ja kertoo hieman yllättyneensä yhteydenottojen määrästä.

Savuoja tulee virkaansa Suomen ev.lut. Opiskelija- ja Koulu- laislähettyksen Oulun paikallisjärjestöstä. Näin työskentely nuorten parissa on tuttua. Hän seuraa tehtävässä Pekka Rehumäkeä, joka siirtyi kappalaiseksi Oulun tuomiokirkkoseurakuntaan.

Ari Savuoja pitää haasteena sitä, että opiskelijat saadaan mukaan seurakunnan toimintaan ja erilaisiin tilaisuuksiin. Hän tie-

tää, että monen omassa kotiseurakunnassaan aktiivisesti toimineen nuoren siteet seurakuntaan katkeavat uudessa opiskelukaupungissa.

Yliopistopastorin työhuone on vielä seurakuntayhtymän kristillisen kasvatuksen toimintayksikössä Kirkkokadulla, mutta toiveissa on päästä lähemmäs opiskelijoita. ”Uskon, että kynnys tulla hakemaan apua olisi huomattavasti matalampi, jos työhuone olisi yliopistolla.”

Ari Savuoja päivystää yliopistolla Pyhän Luukkaan kappelissa tiistaisin kello 12–14, tiistai-iltsin hän vetää keskustelupiirin omaisia takkailtoja.

Yliopistopastorin toimenkuvaan kuuluu muun muassa yhteydenpito yliopiston henkilöstöön ja opiskelijoihin sekä Oulussa toimivien vapaaehtoisten kristillisten opiskelijajärjestöjen toiminnan koordinointi.

Ari Savuojan tulojuhlaa vietetään tänään Pyhän Luukkaan kappelissa. Viikon kuluttua Savuoja siunataan virkaansa Tuomiokirkossa. 41-vuotias Savuoja on kotoisin Kempeleestä ja hän asuu perheensä, vaimo ja kolme lasta, kanssa Oulussa.



TAPIO MAIKKOLA

**Vieri viereen.** Linnanmaan seurakuntakodin rakentaminen Pyhän Luukkaan kappelin yhteyteen alkoi viime syksynä ja rakennusten osalta valmista on toukokuussa. Pihatöihin päästään kesäkuussa.

## Uusi seurakuntakoti tarpeeseen

### Toukokuussa valmistuva talo palvelee Kaijonharjun ja Rajakylän asukkaita

ANNA MIKKONEN  
Kaleva

**OULU** Linnanmaalle Pyhän Luukkaan kappelin yhteyteen toukokuun lopussa valmistuva, ja tänään harjakaisia juhliava uusi seurakuntakoti tulee todella tarpeeseen. Tuiran evankelisluterilaisella seurakunnalla ei ole ollut Kaijonharjun suunnalla sopivia seurakuntatiloja lainkaan, toteaa kirkkoherra Hannu Ojalehto.

"Pyhän Luukkaan kappeli valmistui vuonna 1986 ja taloon tehtiin vain kappeli ja pieni takahuone. Ajatuksena oli silloin, että kappeli palvelisi etupäässä yliopistoyhteisöä ja olisi hiljentymisspaikka", muistelee Ojalehto.

Kaijonharjun suuralue on kuitenkin vuosien aikana kasvanut yhdeksi Oulun suurimmista alueista, asukkaita on yli 11 000.

"Ajattelutapa on nyt muuttunut, ja Pyhän Luukkaan kappeli seurakuntataloineen palvelee koko alueen väkeä. Saman katon alle tulee yliopistomaailmassa tehtävä kirkollinen työ sekä perinteinen seurakunta-

työ", kertoo Hannu Ojalehto.

Paitsi kaijonharjulaisia, palvelee uusi seurakuntakoti myös rajakyläläisiä.

"Rajakylän alueen seurakuntatilat sijaitsevat liikekiinteistön yhteydessä ja niissä hiljentymisen ei ole mahdollista", toteaa seurakuntayhtymän kiinteistöjohtaja Markku Kangasniemi.

Myös Kaijonharjussa seurakunnalla on ollut kokoontumistiloja liiketilojen yhteydessä, mutta nekaan eivät ole olleet toimintaan nähden sopivassa paikassa.

"Nämä tilat ovat vuokralla ja seurakunnan on tarkoitus luopua niistä", sanoo Kangasniemi.

#### Tarpeen perhejuhlissa

Uudessa seurakuntakodissa voidaan järjestää perhejuhlia, kuten kaste-, muisto- tai häätilaisuuksia itse toimituksesta aina mahdolliseen kahvitilaisuuteen asti. Myös Luukkaan kappelissa perhejuhlia on järjestetty, mutta kahvitilaisuuteen ei ole ollut



TAPIO MAIKKOLA

**Pian valmista.** Linnanmaan seurakuntakodilla vietetään harjakaisia. Vaaleat tilat alkavat jo hahmottua

mahdollisuutta.

"Alueella asuu paljon nuoria ja uusia tiloja tullaan käyttämään myös rippikouluryhmien

opetukseen. Meillä on aiemmin ollut isoja vaikeuksia sijoittaa näitä ryhmiä", Hannu Ojalehto jatkaa.

Ensimmäiset konfirmaatiotilaisuudet järjestetään kesällä, muita varauksia tiloista ei ole vielä tehty, vaikka kyselyjä onkin tullut.

Seurakuntatalossa on 412 neliötä. Vinon katon alle mahtuu sali, kerhotila, keittiö ja virkailijoiden, kuten diakoniatyön, työhuoneita. Tilat ovat inhimillisen kokoisia, konstailemattomia ja vaaleasävyisiä.

Hannu Ojalehto sanoo, että neliöiden tiedetään jo tässä vaiheessa jäävän "pienehköiksi", mutta rajoittavana tekijänä oli kaava, johon ei lähde anomaan muutoksia.

Kappeli ja seurakuntakoti liittyvät toisiinsa yhdyskäytävällä, jota pitkin voi siirtyä tilasta toiseen. Itse Pyhän Luukkaan kappeli on erinomaisessa kunnossa, eikä sitä tarvitse tässä yhteydessä parantaa.

Pienen muutoksen kokee kuitenkin takahuoneen kalustus, sillä tilasta tulee selkeästi yliopiston opiskelijatyön kokoontumistila.

Lisärakennuksen kustannusarvio on reilut miljoona euroa ja arkkitehtisuunnittelusta on vastannut arkkitehtitoimisto Martti Väisänen ky Oulusta.





**Kädet ristiin.** Samuli Karppinen tietää, miten rukoillaan. Äiti Heidi Karppinen opastaa.

## Vauvakirkko hiljensi perheet

ELSI HUTTUNEN  
Kaleva

**OULU** Linnanmaan Pyhän Luukkaan kappelissa käy sunnuntaina illansuussa vilske. Pienet seurakuntalaiset tervehtivät toisiaan ilosta kiljuen ja juoksevat kilpaa pitkin kappelin käytäviä. Sisään kävelee koko ajan vanhempia rattaiden tai turvaistuinten kanssa.

Alkamassa on Tuiran seurakunnan järjestämä vauvakirkko, jonne perheitä on rohkaistu tulemaan myös kaikkein pienimpien kanssa.

Tilaisuus avataan laulamalla kaikille tuttu Ystävä sä lapsien, ja pastori Tarja Korpela toivottaa tervetulleeksi yhteiseen iltamessuun. Valoisaan ja pyöreään kirkkosaliin on kokoontunut noin 150 eri ikäistä. Paikalla on väkeä useassa sukupolvessa.

Sateen ropistessa kattoon kirkkosalissa nauretaan, pompitaan ja kiukutellaan. Kun uruista kajahtaa ilmoille säveliä, pienimmätkin rauhoittuvat kuuntelemaan silmät ihmetystä tulvillaan tarinaa Jumalan kämmenellä olost.

Heidi ja Pasi Karppinen ovat saapuneet kirkkoon lastensa Samulin ja Emilian kanssa. Tapakristityksi tunnustautuvat vanhemmat tulisivat mielellään toisenkin kerran vauvakirkkoon.

"Mukavaa, kun pääsee käymään muksujen kanssa. Ja pitäähän sitä joskus hiljentyäkin", Pasi Karppinen toteaa.

### Omakohtaisia runoja

Korpelan mielestä ensimmäinen vauvakirkko oli rohkaiseva kokemus. "Vaikka kirkot ovat avoimena kaikelle kansalle, aina ei ole niin helppoa lähteä pienen lapsen kanssa. Vertaisten seurassa ei haittaa, vaikka lapsi kitiseekin."

Idea vauvakirkosta tuli kiiminkiläiseltä Satu Kreivi-Palosaarelta, joka myös esitti messussa omia runojaan. Runot ovat syntyneet omaa lasta hoitaessa, ja ne kertovat arjen iloista ja askarruttavista asioista.

Pastori Tarja Korpela uskoo, että vauvakirkko saa jatkoa esimerkiksi joulunaikaan. Nyt ajankohdasta oli ilmeisen suosiollinen hiljentyminen: lomata on takana, ja syksyn tohinat vasta alkamassa.



JUKKA-PEKKA MOILANEN

**Kolme sukupolvea.** Noora Kontio osallistui ehtoolliselle yhdessä äitinsä Anu Kontion ja mummonsä Birgitta Kontion kanssa.

Lauantaina, lokakuun 16. päivänä 2004

## SEURAKUNNAT

### Kappeli saa ikonin

**Sunnuntaina vietetään** ekumeenista iltaa Pyhän Luukkaan kappelissa.

Oululainen ikonimaalari **Kerttu Haapaniemi** on lahjoittanut Tuiran seurakunnalle Pyhää Luukasta esittävän ikonin, jonka siunaavat metropoliitti **Panteleimon** ja isä **Raimo Kiiskinen**. Siunaamista

edeltää vesper, jonka esilaulajina ovat **Veijo Koivula** ja **Anu Vuorenmaa**. Juhlahahvit nautitaan seurakuntasalissa, ja kirkkoherra **Hannu Ojalehto** pitää puheen.

◆ Ekumeeninen ilta Linnanmaalla Pyhän Luukkaan kappelissa 17.10. kello 18.



HEIKKI SARVIAHO/ARKISTO

**Nimikkopyhimyksen ikoni.** Vuonna 1988 valmistunut Pyhän Luukkaan kappeli saa seinälleen Pyhää Luukasta esittävän ikonin.

Maanantaina, tammikuun 9. päivänä 2006

## Kansainvälisessä pyhäkoulussa puhutaan suomea ja englantia

SILJA AITTOHO  
Kaleva

**OULU** Oulun evankelis-luterilaisen seurakuntien pyhäkoulut aloittivat eilen sunnuntaina kevät kautensa joululomien ajan kestäneen tauon jälkeen.

Pyhäkoulut on tarkoitettu kaikille yli neljävuotiaille lapsille, ja useimmat niistä alkavat puolenpäivän aikaan. Poikkeuksen kuitenkin tekee Linnanmaalla Pyhän Luukkaan kappelissa pidettävä kansainvälinen pyhäkoulu, joka alkaa joka sunnuntai kello 15.

Kansainvälinen pyhäkoulu eroaa muista pyhäkouluista myös muuten kuin alkamisajankohdan suhteen.

Vaikka pyhäkoulun virallinen kieli on suomi, keskustelivat lapset sunnuntaina vuoden ensimmäisellä kokoontumiskerralla sujuvasti englanninkielellä.

”Täällä käyvät lapset edustavat nykyään monia eri kansallisuuksia. Suurin osa heistä osaa sekä englantia että suomea”, kertoo pyhäkoulua kahden vuoden ajan vetänyt **Annika Peedo**.

Lapsia käy pyhäkoulussa vaihtelevasti. Monet tulevat kappelille yhdessä kansainväliseen jumalanpalvelukseen osallistuvien vanhempiensa kanssa.

”Joinakin sunnuntaina kävijöitä saattaa olla 20, seuraavalla viikolla kolme”, IB-lukion toista luokkaa käyvä Peedo kuvailee



**Pyhäkoululainen.** *Nemo Zhou keskusteli sunnuntaina muun muassa ilotulitusraketeista kansainvälisen pyhäkoulun toisen vetäjän Katja Peedon kanssa.*

osallistujamääriä.

Pyhäkoulussa Raamatun kertomukset tulevat tutuiksi leikkien, laulaen ja askarrellen. Sunnuntaina aiheena oli kaste.

Se on joka sunnuntai pyhäkouluun tulevalle **Nemo Zhoulle** tuttu aihe, vaikka enemmän puhetta riitti ilotulitusraketeista ja shakista, joka on hänen mielestään pyhäkoulun kaikkein hauskin juttu.

Tietoa pyhäkoulujen ajoista ja paikoista saa internetistä osoitteesta [www.oulunseurakunnat.fi](http://www.oulunseurakunnat.fi).

Lauantaina, joulukuun 9. päivänä 2006

# Minä ilmoitan teille ilosanoman

Joulukiireiden keskellä on hyvä hiljentyä seimen ääreen

Suvi Hamari, tekstit  
Eljas Sallmén, kuvat  
Kaleva

**P**ieni Jeesus-lapsi makaa kappaloituna seimessään. Hänen ympärilleen ovat kerääntyneet Marian ja Joo-sefin lisäksi Itämaan viisaat miehet Caspar, Melchior ja Balt-hasar sekä paimenet. Ilosanomien ilmoittanut enkeli istuu katon reunal-la ihmisiä katsellen. Lampaat, aasi ja härkä seuraavat ihmettä, joka on tapahtunut.

Pirkko ja Olavi Perälä rakensivat jouluseimen Oulun diakonissalaitoksen Kahavilla Pöönän vitriininurkka-ukseen marraskuussa.

"Ajatus jouluseimen rakentamisesta syntyi elo-syyskuussa", diakonissalaitoksen verstaalla kuntoutusohjaajana toimiva Olavi Perälä sanoo.

"Kuntoutuspäällikkö Elsi Kylli pyysi meitä tekemään sellaisen. Hän tiesi meidän pystyvän työhön."

Perälät ovat aikaisemmin rakentaneet Vanhan ajan joulun Vassuskaan ja Rumprumprella-kesänäyttelyntentseissä. He olivat mukana Pohjois-Pohjanmaan museon Koiramäki-näyttelyssä.

"Seimen suunnittelu alkoi kokonaisuudesta", Pirkko Perälä kertoo.

"Ensin päätettiin tehdä tähtitai-vas taustaksi. Pohjaksi tuli hiekanvärinen kangas, jota palmu, kaktus ja kivet koristavat. Keskeisenä oli tietysti talli, jonka yllä loistaa Betlehemin tähti", hän valottaa.

Perälät tekivät seimen käsityönä itse. Tähtitai-vaasta vastasi Sari Lapin-kangas. Tuoreet heinät tallin lattialle saatiin Antti Hyttiseltä.

Ihmisiä ja eläinhahmot teki Pirkko Perälä itse. "Nuken tekemisessä on yhteensä 15 työvaihetta", hän kuvailee.

"Työ aloitetaan päästä, joka vuolaan uretaanilevyistä. Sen päälle tulee paperisavea. Vartalo tehdään rautalangasta, joka päällystetään vanulevyillä."

Nuken kasvat maalataan käsin. Vuoleminen ja maalaamisen ansiosta jokaisella nukella on yksilölliset piirteet ja ilme.

Vaatekankaat löytyivät osaksi in-nokkaan käsityöharrastajan vanhoista kangasvarastoista. Osa ostettiin varta vasten seimen hahmoja varten.

Talli on Olavi Perälän käsialaa. Hän vuoli puusta Itämaan tietäjille suit-suke- ja mirhamiastian sekä kulta-arkin. Olkikatto saatiin meren rannasta kerätystä kortteesta.

"Teimme seimen kotona ja joka puolella oli työn alla tai kuivumas- sa olevaa rekvisiittaa", Perälät nau- reskelevat.

"Siinä vaadittiin perheeltäkin kärsivällisyyttä, kun välillä keittiön pöy- tä oli askartelun valtaama eikä tiedet- ty, missä syödä."

Suurempia ongelmia askartelusa- sa ei ilmennyt. "Seimi suunniteltiin tarkkaan, joten vaikeuksia ei ollut", Pirkko Perälä lisää.

"Yhden hahmon kaula katkesi, kun asetettiin sen päälle paperisa-



Itämaan tietäjät hiljentyneinä seimen ääreen. Betlehemin tähti johdatti heidät Jumalan pojan luo.

vea. Enkelin siipien vuoleminen oli haastavaa." Kokonaisuuteen paris- kunta on hyvin tyytyväinen. Mikään ei ole jäänyt harmittamaan.

Perälät rakensivat seimen omalla ajallaan iltaisin ja viikonloppuisin. "Moni on kysynyt, kuinka paljon ai- kaa olemme käyttäneet, mutta sitä en tiedä", Pirkko Perälä kertoo.

"Uppouduimme työhön täysin ei- kä käyttämänsä aikaa ajattelle kun on kivaa tekemisestä", hän täsmentää. Kahvila tarjoutui ostamaan seimen,

mutta Perälät halusivat, että se jää loppiaiseneen jälkeen heille itselleen.

Siitä ei kuitenkaan peritä vuokraa ja seimen tekijät toivovat, että kokonaisuus koristaisi jatkossa muitakin julkisia tiloja.

"Tarkoituksena on, että ihmiset seisahtuisivat seimen äärellä, hil- jentyisivät miettimään joulun tar- koitusta kaiken kiireen keskellä. Toi- vomme myös, että ihmiset kirjoit- taisivat nimensä seimen lähellä ole- vaan vieraskirjaan", Pirkko ja Olavi Perälä tähdentävät.

♦ Jouluseimeä voi ihailla maanantaista perjantaihin kello 9–17 loppiaiseneen saakka Kahavilla Pöönässä, Isokatu 60.

**Kaleva.plus**

www.kaleva.fi

Katso kuvagalleria.

Jouluseimen rakentaneet Pirkko ja Olavi Perälä ovat tyytyväisiä tuotukseensa.



Mutta Maria katki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä.



Enkeli toi paimenet tallille, jossa Maria oli synnyttänyt pojan.



Kappelille saatiin oma jouluseimi 2000-luvulla.



"Olkoon tämä alttari rukouksen paikka ja Jumalan perheen yhteinen pöytä, jonka äärellä seurakunta vastaanottaa Kristuksen ruumiin ja veren". Kuva vihkiäisjumalanpalveluksesta.

## Pyhän Luukkaan kappelin tehtävä: Ilon vaaliminen

Pyhän Luukkaan kappeli voi palvella yliopistoa, koulu yhteisöjä ja ympäröivien lähiöiden asukkaita olemalla ilon palvelupiste, toteisi piispa **Olavi Rimpiläinen** kappelin vihkiäisissä viime torstaina.

"Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!" Paavalin kehoitus iloon oli piispan vihkimyspuheen lähtökohtana.

- Terveeseen elämään kuuluu iloisien mielen vaaliminen. Ja vaikka tieto kasvaa huikeasti eri aloilla, elämänviisaus näyttää olevan suhteellisen muuttumaton.

- Kristus tuli sitä varten, että hän tekisi syntiset iloisiksi, ja tämä kappeli on rakennettu sitä varten, että Kristuksen tuntemus lisääntyisi. Tässä ei ole kyse tosiasioiden kieltämisestä tai silmät sulkevasta pinnallisuudesta vaan ilosta kaiken keskellä. "Ilo Herrassa on teidän väkevyyttenne".

Kun piispa vihki Pyhän Luukkaan kappelin kirkoksi, hän mainitsi erikseen alttarin, kastemaljan, saarnastuolin, joihin kiinteistöjen huoltomies **Heikki Eteläinen** kiersi sytyttämässä kynttilät. Avustavat papit lukivat tilanteeseen soveltuvia Raamatun sanoja. Myös urut ja kirkonkello saivat oman vihkimyksensä.

Kirkoksi vihkimisen jälkeen rakennusta ei saa käyttää sen pyhyteen soveltumattomien tarkoituksiin, todetaan kirkkolaisissa.

Toimitusta seurasi tuomiorovasti **Arvi Seppäsen** toimittama ehtoollisjumalanpalvelus, jossa saarnasi korkeakoulupastori **Heikki Keränen**.

Kappelin vihkiäisissä oli läsnä

pari sataa henkilöä ja tilan väljentämiseksi olivat myös kirkkosaliin tateovin yhteydessä olevat kerhohuoneet käytössä.

Yleisön joukossa erottui yliopiston henkilökuntaa, opiskelijoita, arkkitehteja sekä seurakunnan päättäjiä ja työntekijöitä. Muiden seurakuntalaisten mukanaoloa rajoitti vihkimyksen toimittaminen arkiamupäivänä, mutta etenkin vanhempaa väkeä oli paikalla.

Vihkiäisilaisuuden jälkeen yliopiston rehtori **Kalevi Korhonen** ilmaisi tyytyväisyytensä siitä, että kauan vireillä ollut kappelihanke toteutui vihdoin yliopiston aloitusta 30. lukuvuotensa.

Hän toivoi, että kappeli ja sen tarjoama seurakuntayhteys voisivat tarjota tukea opintonsa aloittaville nuorille. Nämä joutuvat kentties ensi kertaa ottamaan todella vastuun itsestään, ja moni voi tuntea itsensä avuttomaksi ja yksinäiseksi. Yliopisto ei tässä tilanteessa rehtorin mukaan pysty nimittäin huolimatta olemaan "alma mater" eli hellä äiti.

Oulun yliopistoseura lahjoitti kappelille hopeisen kastemaljan, joka on kappelin arkkitehtien **Seppo Kähkösen** ja **Markku Kuhlaman** suunnittelema. Oulun normaalkoululaisilta kappeli sai alttarilleen puisen krusifiksin.

Oulun yliopiston avajaisjumalanpalvelus pidettiin myöhemmin vihkiäispäivänä ja siinä saarnasi Oulun ortodoksinen metropoliitti **Leo**. Aikaisempina vuosina avajaisjumalanpalveluksen paikkana on ollut Pyhän Tuomaan kirkko. (TL)



Heikki Keränen

## Kappeli palvelee opiskelijoita ja lähiöasukkaita



Ulla Säilä



Heikki Kaikkonen



Hannu Ojalehto.

Linnanmaan yliopistoalueelle kohonnut Pyhän Luukkaan kappeli on yksi Tuuran seurakunnan kirkkoista, vaikka sen esimiehenä toimiikin korkeakoulupastori **Heikki Keränen**.

Alun alkaen kappelille on nähty kaksi kohderyhmää: opiskelijat ja yliopistoväki sekä Kajonharjun, Kuivasjärven ja Syynimään lähiöiden asukkaat.

- Kirkollisia toimituksia ajatellen Pyhän Luukkaan kappeli on loistava tila. Sitä onkin jo kysely vihkimisten ja kasteiden paikaksi, kertoi Tuuran vt. kirkkoherra **Hannu Ojalehto**.

- Kappelin ensisijainen käyttötarkoitus tietenkin on Jumalan kansan kokoontuminen, hiljentyminen. Joka sunnuntai klo 10 täällä pidetään jumalanpalvelus, Heikki Keränen tähdentää.

Tuuran seurakunnan käytännön mukaisesti Linnanmaalla järjestetään myös kastejumalanpalveluksia, jotka ovat olleet mm. opiskelijoiden suosiossa.

Hannu Ojalehdon mielestä kappeli tarjoaa hyvän mahdollisuuden kehittää yhteistyötä seurakunnan ja kirkon yhden erityisryhmän - välillä. Selektoitujen vaaraksi hän näkee irtaan-

tumisen seurakunnan kokonaisuudesta, toisaalta myös paikallis seurakunnan on kannettava vastuuta sen alueella olevista opiskelijoista.

Lähiöiden suhteen Tuuran seurakunnassa on osaksi toteutettu alueellinen jako työntekijöiden kesken. Kajonharjun ja Kuivasjärven diakoniatyöstä vastaa diakoni **Olavi Kokko**. Piiripappeja sen sijaan ei ole nimetty.

- Jatkossa on arvioitava uudestaan, miten seurakunta voisi entistä paremmin palvella lähiöiden ihmisiä. Minua kiehtoo ajatus kirkosta kaupunkilaisia kokoavana ja yhdistävänä paikkana. Toiminnasta vastaava työntekijöiden ti-

mi voisi olla kokeilemisen arvoisen mahdollisuus, Hannu Ojalehto pohtii.

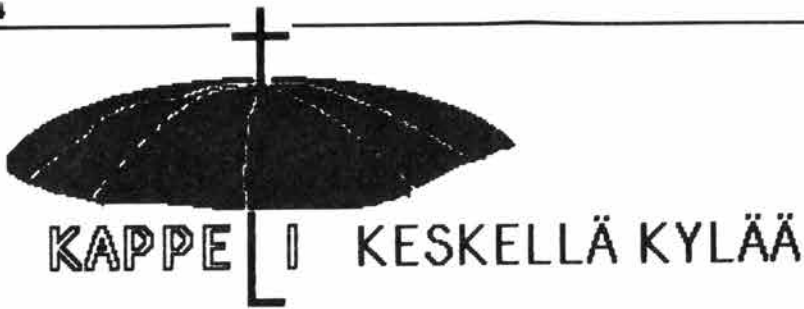
Kappelin valmistuttua seurakuntien opiskelijatyö ohjaa Linnanmaalle myös henkilöresursseja. Heikki Keränen lisäksi myös opiskelijapastori **Ulla Säilällä** ja diakoni **Heikki Kaikkosella** on vastaanottoajat kappelissa.

Alkavalla lukukaudella on ohjelmassa mm. keskiviikon opiskelijaillat, kuoron harjoitukset ja raamattupiiri. Oulun konservatorion kirkkomusiikkiohjelmaa pitävät kappelia harjoittelupaikkanaan ja pääosin toimivat kantoreina sunnuntain jumalanpalveluksissa.

Kristilliset opiskelijajärjestöt (Kansan Raamattuseuran opiskelijat, Opiskelijalahetus ja Evankelinen opiskelijatyö) ovat varanneet lauantai-iltoja käyttöönsä. Ne järjestävät myös kirkkopyhiä, joihin tietenkin ovat kaikki tervetulleita.

Opiskelijoidenkin on hyvä välillä tulla ulos ghetostaan, niinpä kaikkea toimintaa ei ole tarkoitus keskittää Linnanmaalle. Lauantai-illan ehtoollinen tuomiokirkossa säilyy jatkossakin. Raatin nuorisotalolla järjestetään mm. seurakuntien opiskelijatyön ja opiskelijajärjestöjen yhteisiä seuroja.

TARJA LEINONEN



Pyhän Luukkaan kappeli lepää Yliopistokadun varrella, yliopiston pääkirjastoon johtavan kävelytien varressa. Tämän matalan savimajan kuparinen katto hohtaa keskellä kylää, joka on ennenkaikeksi nuorten ihmisten, opiskelijoiden ja nuorten perheiden lähiö. Alkavan talven ja lukuvuoden aikana luodaan kappelille profiilia. Nähtäväksi jää muodostuuko kirkosta enemmän akateemisen yliopistoväen palvelupaikka kuin Kajonharju-lähiön oma kirkko. Kirkko on tullut kappelin muodossa lähelle ihmistä, mutta onko opiskelijoiden ja työssäkäyvien ihmisten etäisyys kirkkoon kuitenkin niin pitkä, että Yliopistokatu jää ylittämättä ja kappeli jää tyhjiilleen niinkuin useimmat aikamme lähiöiden lentopallokentät.

## Nuorten aikuisten lähiö

Ennen nykyisen yliopistoalueen muodostumista Linnanmaalle alueella olivat vanhan Iskon ja vanhan Kuivasjärven asuinalueet. Nämä mökkikylät saivat seurakseen 70-luvulla yliopistorakennuksen ja opiskelija-asuntolat sen yhteyteen. Yliopiston tuleminen seudulle sai aikaan voimakkaan lähiöalueen kasvun. Kajonharjun kerrostaloalue nousi yliopiston välittömään läheisyyteen. 70-luvun lopulla ja 80-luvulla saivat alkunsa Virkailijakylä ja Syyntimaan asuinalue. Näiden alueiden arkkitehtuuri kertoo niiden iästä. Asuinsijan tarjoavat Linnanmaan laatikkomaiset, mutta värikäät tornitalot tai vaihtoehtoisesti iältään nuoremmat ja uudempaa arkkitehtuuria edustavat Syyntimaan rivitalotyypiset tiilirakennukset.

Lähiön kasvu on ollut voimakas. Aluksi alue oli opiskelijoiden ja yliopiston henkilökunnan lähiö, akateeminen yhteisö. Vähitellen, varsinkin Kajonharjun luonne alkoi muuttua ennenkaikeksi nuorten perheiden asuinalueeksi, eikä yliopisto ollut enää se pääasiallinen työllistäjä.

Nykyisellään alue on nuorten aikuisten ihmisten lähiö, jossa on runsaasti varsinkin lapsiperheitä. Normaalkoulun ala-aste, joka toimii Linnanmaalla, saa oppilaansa yksinomaan n. yhden kilometrin säteiseltä alueelta.

Opiskelija-asuntolat täyttyvät nuorista, jotka tulevat kauempaa kuin Oulusta ja Oulun välittömästä läheisyydestä. Läheisyyden opiskelijat suorittavat opiskeluaan kotoaan käsin. Linnanmaan opiskelijalähiöissä elävät siten kotipaikkakunnillaan poissa olevat ihmiset, jotka on satunnaisesti sijoitettu asumaan soluihin, Linnanmaan, Virkailijakylän ja Syyntimaan asuntoihin. Jotkut sopeutuvat nopeasti tähän uuteen sosiaaliseen ympäristöön, monelle ensimmäinen syksy Linnanmaalla saattaa olla hyvinkin synkkää aikaa. Tuskin kenellekään tämä murrosaika on helppo.

"Muistan, kun tulin ensimmäistä kertaa Linnanmaalle. Tulin bussilla, enkä tiennyt missä nousta pois. Jäin siinä, missä suurin osa ihmisistä. Kävelin ison matkalaukkuni kanssa Koneosaston pitkän sementtilattaisen käytävän ja tulin isoon aulaan, missä sitten kyselein asuntotoimistoa. Ei minulle osattu sitä neuvoa, ihmeteltiin vain". Raija Halonen muistelee ensimmäistä tuloaan Linnanmaalle.

Nyt kolmetoista vuotta myöhemmin hän asuu miehensä kanssa Kajonharjun kerrostaloalueella. Kajonharjun kerrostaloalue on perheiden, avio- ja avoparien asuinalueita. Useat elävät tuntematta naapureitaan. Naapurikontaktit voivat syntyä pihatal-

koissa tai asukasneuvostossa. "Ei siellä pihataloissa tungosta ole", Veikko Halonen kommentoi.

Nuorten lasten vanhemmille kontaktien solmiminen on helpompaa. Tämä tapahtuu useimmiten pihapiirissä lasten leikkejä katsellessa. Perheet ja avioparit ovat kuitenkin enemmän kuin naapureihinsa kontaktissa yhteisiin ystäviinsä, jotka on yleensä hankittu opiskeluaikana.

Lapset ovat lähiössä ryhmä, joka solmii helpoiten kontakteja. Yliopistoa ympäröivä lähiö on täynnä pihapiirejä, joissa alle kouluikäiset ja jo kouluikäisetkin lapset liikkuvat yhdessä. Vanhempien ihmisten yhteisön puutteesta ovat todistena tyhjat lentopallokentät ja grillikatokset.

Kuparikattoinen kappeli on laskeutunut tämän yhteisön keskelle. Se tarjoaa mahdollisuuksia yksityiselle ihmiselle sakraalililana, hiljentymispaikkana, mutta kokoaa myös yliopiston ja lähikoulujen väkeä kevät- ja syyshartauksiin.

Kappeli poikkeaa arkkitehtuuriltaan uudesta ympäristöstään. Sopii vain toivoa, että tuo korea ulkokuori olisi heijastusta jostain uudesta ja lämpimästä, joka pystyy tuoreudellaan pysäyttämään väsyneen perheensä ja kolmannen vuosikurssin teekkarinkin puisen krusifiksin ääreen.

Teksti:  
SAKARI JUSSI-PEKKA  
Kuvat:  
SAKARI JUSSI-PEKKA  
TARJA LEINONEN  
MARTTI AHLSTEN

## Toivottavasti seurakuntaelämä vilkastuu

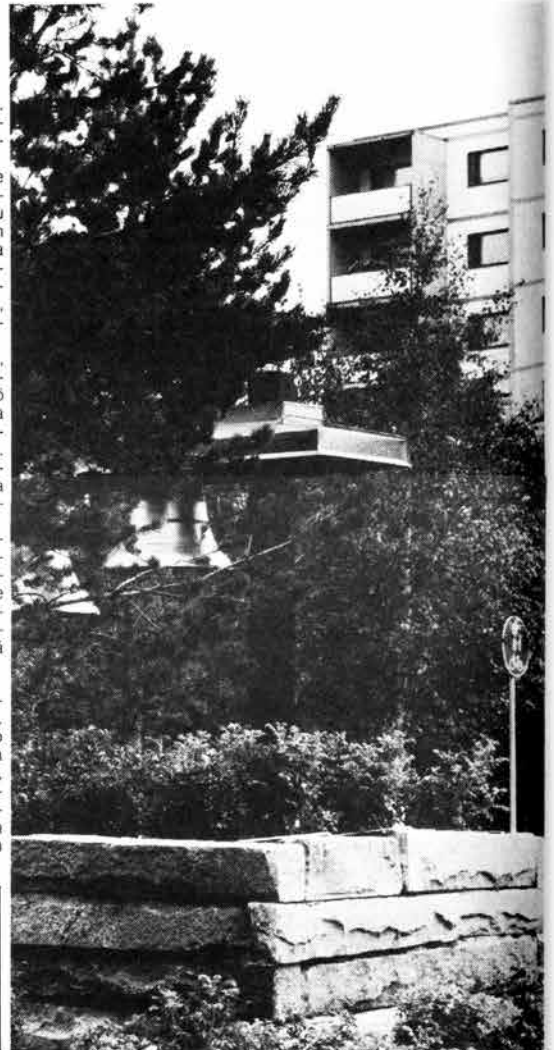
Raija ja Veikko Halonen ovat olleet naimisissa yksitoista vuotta. He asuvat Kajonharjun kerrostaloalueella. Raija on tutkimussuhteeri. Veikko toimii tuntiopettajana yliopistossa. Veikko asui ennen avioutumistaan kotonaan Väilviniolla. Opiskelun aloittaminen ei merkinnyt hänelle asuinpaikan vaihdosta. Raijalle muutos oli suurempi. Kotipaikkakunta vaihtui Pieksämäeltä Ouluun. Tutustuminen uusiin ystäviin kävi kuitenkin helposti soluasunnossa, jossa Raija asui muun opiskelijan kanssa: "Minulla kävi hyvä tuuri siinä mielessä, että meidän solussa oli porukka, joka alkoi

heti olemaan yhdessä." Tutustuminen solun ulkopuolellesinkin opiskelijoihin kävi helposti. "Kaikki tulevat kaukaa ja ovat vähän niinkuin eksyksissä. Ollaan samassa tilanteessa ja silloin tutustuminen käy helposti." "Niistä ajoista kontaktien solmiminen on vain vaikeutunut", Veikko jatkaa.

Yliopisto ei Halosten mielestä leimaa Kajonharjun kerrostaloaluetta, vaan siellä asuu paljon muuta kuin yliopistoväkeä. Vähäiset kontaktit naapureihin ovat syntyneet asukasneuvostossa, jossa Veikko on toiminut ja pihan siivoustalkoissa. Lapsiperheet saattavat tutustua helpommin.

Työssäkäyvien ja perheellisten seurakuntaelämä on Raijan ja Veikon mielestä vähäistä ja saattaa korkeintaan sisältää joulunpalveluksissa käynnin silloin tällöin. Perhe ja työ sitovat aikaa ja resursseja.

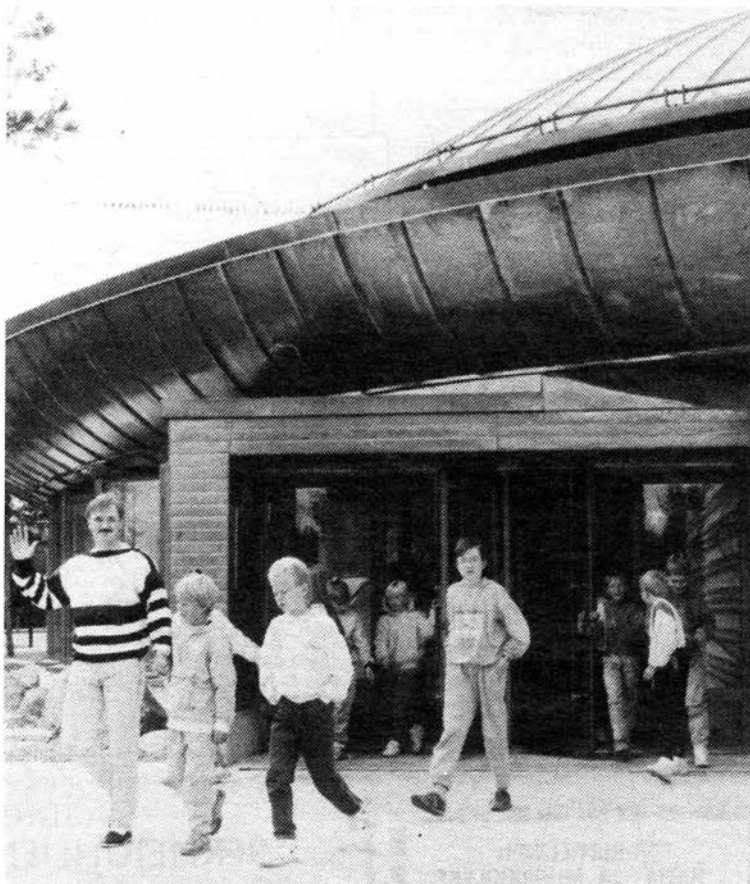
Linnanmaalle tullut kappeli saattaa jossain määrin auttaa tätä tilannetta. Raija ja Veikko ovat monien muiden tavoin ehtineet ihastua kappeliin rakennuksena. He toivovat kuitenkin kappelista enemmän Kajonharjun asukkaiden kirkkoa kuin yliopiston kirkkoa. "Ei akateeminen yhteisö kaipaa erillistä kirkkoa", Veikko Halonen ajattelee.



1.9.1988



25.8.1988



## Koululaiset kirkkotiellä

"Oi siunaa, Isä Jumala,  
nyt koulunkäyntini.  
Jos minne tieni kulkeekin,  
saan jäädä suojaasi."

Koululaiset kansoittivat kirkot taas lukuvuoden alussa. Oulun Linnanmaalla sijaitseva yliopiston normaalikoulun ala-aste on saanut kirkon ihan koulunsa läheisyyteen. Viikimistä vailla olevassa Pyhän Luukkaan kappelissa viettivät myös normaalikoulun yläasteen ja lukion oppilaat opettajineen afrikkalaista gospel-messua.

# Linnanmaan kappeli ihmisiä varten

Linnanmaan kappeli valmistuu vaahdilla. Kappelin "Valokaaren" suunnittelijat **Markku Kuhalampi**, **Seppo Kähkönen** ja **Markku Uronen** toivovat, että tämä ei jää heidän viimeiseksi kirkolliseksi rakennukseksi.

Linnanmaan kappelin suunnittelukilpailu oli osanottajamäärältään yksi Suomen suurimmista; mukana oli yli 200 hyväksyttyä työtä. Kilpailu on saanut huomiota myös ulkomailla, sillä länsisaksalainen alan ammattilehti julkaisee kilpailun palkintosijat saavuttaneet työt sekä tuomareiden perustelut.

- Suunnitelumme perustana lienee ollut hyvä paikallis- ja kokonaisuustuntemus, sillä silloin meistä kaksi asui Linnanmaalla. Työssä pitäydettiin tiukasti paikan ja käyttäjien asettamiin ehtoihin. Lähtökohtana olivat siis arkiset asiat kuten ihmiset, tonntti, maise- ma, ympäristö ja kulkureitit.

Tällä ei ole tällaisessa suurtakaan merkitystä. Kaiken takana on ammattitaito, luovuus ja kyky ottaa eri näkökohdat huomioon. Johonkin tyyliisuuntaan sitoutuminen aiheuttaa usein sen, että ratkaisut etsitään aina samanlaiselta pohjalta. Tuloksena saattaa olla rutiinin muodostuminen ja se arkitehdin työssä on pahasta, kertoi **Markku Uronen** suunnittelutyöstä.

- Joskus jännittää, miten suunnitelma toteutetaan ja miten se voidaan toteuttaa, mutta "Valokaaren" osalta kaikki on mennyt hyvin. Suunnitelman työstämisellä on ollut tässä suhteessa suuri merkitys ja tämä suoritettiin kilpailun ratkettua yhdessä rakennuttajan kanssa.

- Suunnitelmassa pysyminen on kaikkien osapuolten kannalta hyvä, koska tällöin osapuolet tietävät pelisäännöt. Silloin päästään alkuperäisen suunnitelman mukaiseen, toimivaan kokonaisuuteen. Peruskiven muurauksen jälkeen kaikki on mennyt hyvin, kiteytti **Seppo Kähkönen** ajatuksensa toteuttamisvaiheesta.

Linnanmaan kappelin pitäisi valmistua suunnitelmien mukaan toukokuun lopussa, jonka jälkeen tehdään vielä viheralue- ja istutus- työt todennäköisesti seurakunnan omana työnä, kertoi Oulun ev- lut. seurakuntien kiinteistöpäällikö **Markku Kangasniemi**.

- Hanke on edennyt kirkkovaltuuston vahvistaman talousarvion puitteissa, eikä näkyvissä ole mitään, joka tämän muuksi muuttaisi. Tähän on osaltaan vaikuttamassa suunnittelijoiden, rakentajan ja seurakuntien välillä vallitseva linjakas yhteistyö, jota rasittamassa ei ole minkäänlaisia jännitteitä.

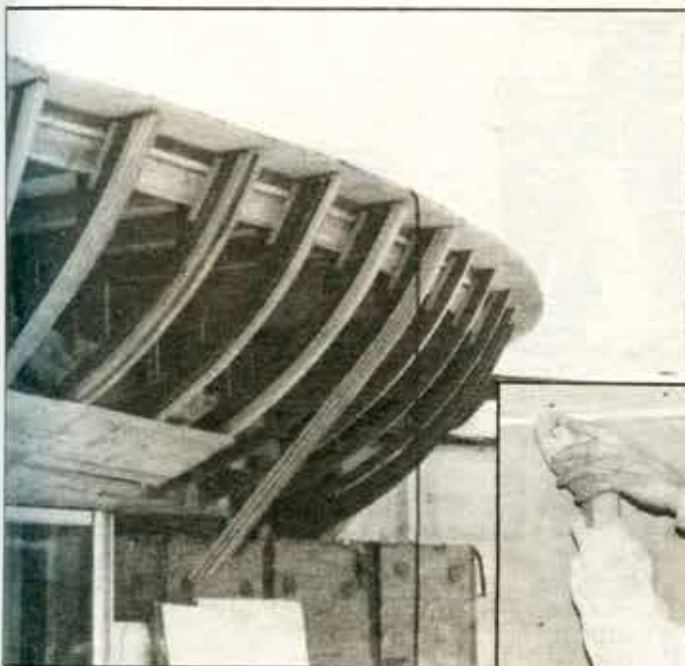
Kappelin käyttöön liittyviä yksityiskohtia kuten alttarikaidetta, -pöytää ja -astiastoa, saarnastuolia ja valaisimia on pohtinut työryhmä. Nämä samoin kuin kirkkotekstiilit valmistuvat vihkiäisiin mennessä.

Urut asennetaan paikalleen kesällä, joten syyskuun 1. päivänä kappeli on täysin kunnossa ja käyttövalmis. Kappeli vihittään käyttöön yliopiston avajaisjumalanpalveluksen yhteydessä. Vihkimyksen toimittaa piispa **Olavi Rimpiläinen**.

Linnanmaan kappelin harjannostajaisethan pidettiin viime viikon lopulla. Kirkkovaltuuston puheenjohtaja, rovasti **Erkki Jokela** kertoi juhlapuheessaan kappelin alkutaipaleista seurakuntien hallin- toelimissä.

Rakentajan edustaja, aluekontorin johtaja **Ahti Heikka** painotti puheessaan yhteistyön onnistumisen merkitystä vaativassa rakennuskohteessa. Hänen mielestään eri osapuolet ovat selviytyneet tähän asti esimerkillisellä tavalla. Samoin **Heikka** kiitteli rakennusmiehiä hyvin suoritetusta työstä.

MATTI VALTAVAARA



*Laipion kaarevat räystäät verho- taan kuparilla, kuten muutkin kaarevat ulkopinnat.*

*Alpo Ruonakankaan tehtävänä on kiinnittää levyt kupolin kaare- vaan pintaan.*

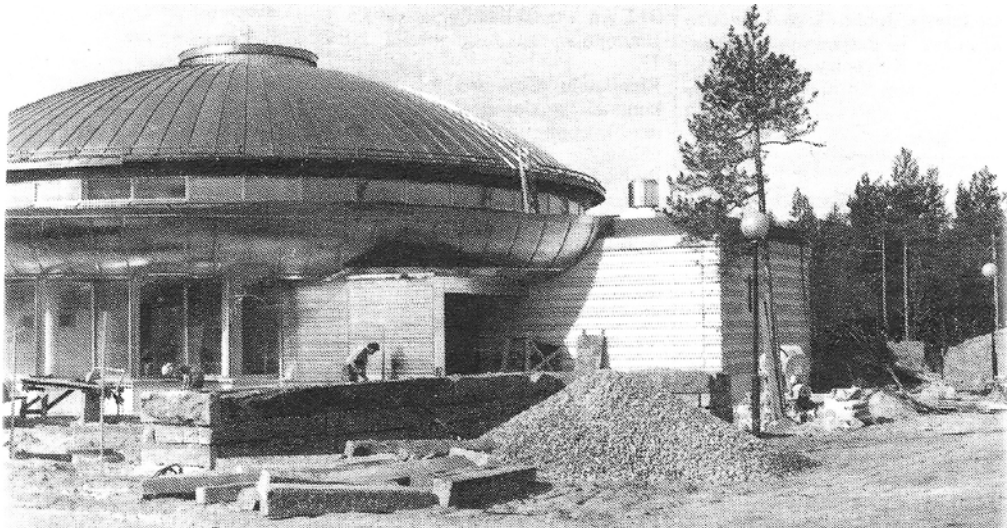




Normaalikoulun ja seurakunnan yhteys toimii hyvin. Ala-asteen oppilaat luovuttivat Heikki Keräselle puisen krusiifiksin sijoitettavaksi kappelin alttarille.

26.5.1988

Kuva rakenteilla olevasta Pyhän Luukkaan kappelista Oulun seurakunnat rakentavat -jutussa Rauhan Tervehdyksessä.





**Antero Tenhunen** piti kappelin toteutuksesta. "Erikoinen. Ei sen kaiken tarvits aina betonia olla." "Tykkään kovasti."



**Elsa Lahteenkorvan** mielestä yliopisto tarvitsee kirkon. "Erikoinen. Toivoin, että siitä olisi tullut vähän korkeampi."



**Terttu ja Sulo Kola** olivat tulleet Sievistä tytärtään katsomaan ja halusivat samalla käydä katsomassa kappelia. "Tämä on mahtava luomus!" "Tarvii opiskelijatkin kirkon!" "Pitäähän sitä Suomessa olla jotakin näyttää turisteillekin." "Missään tapauksessa minä en ole tällaista vastaan."



**Maija Sulkala** ihasteli erityisesti kappelin pihastutuksia ja jakäpöngertä. "Pitäisi löytää ukko, niin vois mennä täällä vihille."

**Katuhaastattelu paljasti: Erikoinen, tervetullut**

8.9.1988



# Ihmemies löytyi!

**Oulun seurakuntien ainoa uusi loma-ajan virka eli viisivuotinen projektipapin paikka yliopistoyhteisön keskellä sai elo-kuun alussa ihmemiesensä.**

Ihmemies kutsumanimensä vielä haussa ollut viranhaltija sai jo ennen valintaansa, sillä niin uudelta ja oudolta nyt valituksi tulleen **Pekka Rehumäen** työnkuva kuulosti monien korvissa.

Etsintäkuulutettiinhan työpaikkailmoituksessa korkeakoulupastoria, jonka toivottiin olevan omillaan yhtäläillä akateemisissa yliopistoympäristössä, tieteellisissä keskusteluissa henkilökunnan ja opiskelijoiden parissa kuin keskellä moniongelmaisen asumalahiön arkea. Annettiinpa tehtäväksi vielä luoda elävä seurakunta yliopiston kampuksella sijaitsevan Pyhän Luukkaan kappelin ympärille.

Ihmemiehen työnkuva mahtailleet ja jahkailleet kärsivät kuitenkin hienoisen tappion ensierässä, kun turkulainen valtiotieteen kandidaatti ja syksyllä pappisvihkimyksen vastaanottava Pekka Rehumäki saatiin muuttamaan etelän kaupungista syksyisen kylmään ja sateiseen Ouluun.

## Syvä oivaltaminen liikuttaa

Mies on neljän pienen tytön isä, pyhäkoulun opettaja, ruohonjuuritason pitkänlinjan aktiivimaalikko seurakunnassa. Ken sille vastakohtaksi haluaa luoda kuvan akateemisia keskusteluja rakastavasta, kriittisestä yhteiskuntatieteilijästä, löytyy Rehumäestä tämäkin puoli.

40 vuotta täyttänyt, alituisessa tiedonjanoissa elävä hiljainen kriitikko seuraa maailman menoa tarkasti. Rehumäki ilmoittaa inhoavansa asioiden yksinkertaistamista.

Pekka Rehumäki tarvitsee kognitiivisen kartan suunnistaessaan eteenpäin. Se tarkoittaa, että hänelle on ensisijaisen tärkeää aina saada tiedollisesti selväksi itselleen, mistä asioissa ja ilmiöissä on kysymys. Omiensa sanojensa mukaan hän kokee tunteellisen liikutuksen syvästä oivaltamisesta.

Saarnansa Rehumäki suuntaa ihmisen järjelle, todeten vain pelkonsa, että "toivottavasti se ei merkitse saarnojen kuivuutta".

- Jossakin vaiheessa tiedon taso on jätettävä kuitenkin taaksensa ja haettava suuntaviivat muualta. Jumala on hyvä lähtökohta, peruste ja edellytys elämälle. Ristin hullutus on evankeliumia kaikille silloin, kun elämä koskettaa syvästi, Rehumäki uskoo.

Hän lähti Åbo Akademiin lukemaan teologiaa, kun kyllästyi turvautumaan muiden kirjoituksiin halutessaan palata Raamatun teksteihin niiden alkukielellä.

- Aluksi hain teologisesta vain ammatillista pätevyyttä. Vähitellen minua alkoi kiinnostaa teologin työ.

## Käsinkosketeltava herätyksen ihme

Pekka Rehumäki on elänyt läpi kuusikymmenluvun rajut nuorisoherätykset.

- Meitä oli riparilla noin 80 hengen sekalainen seurakunta. Uskonnollinen herätys kävi meidät kaikki läpi. Se oli jotain käsinkosketeltavaa ihmettä.

- 70-luvulla kirkolliset opiskelijaliikkeet olivat voimakasta kulta-aikaa. Kaverien kanssa katseltiin Helsingissä eri porukoiden toimintaa. Silloin eivät eri ryhmien välillä toimineet vielä teologiset hienosäädöt, vaan kaikki iloitivat yhdessä ilosanomasta.

- Minä ajauduin navigaattoreihin. "Navien" työ keskittyi yksilöihin ja pieniin ryhmiin. Työtä tehdään ihmisuhteilla, Pekka Rehumäki selventää.

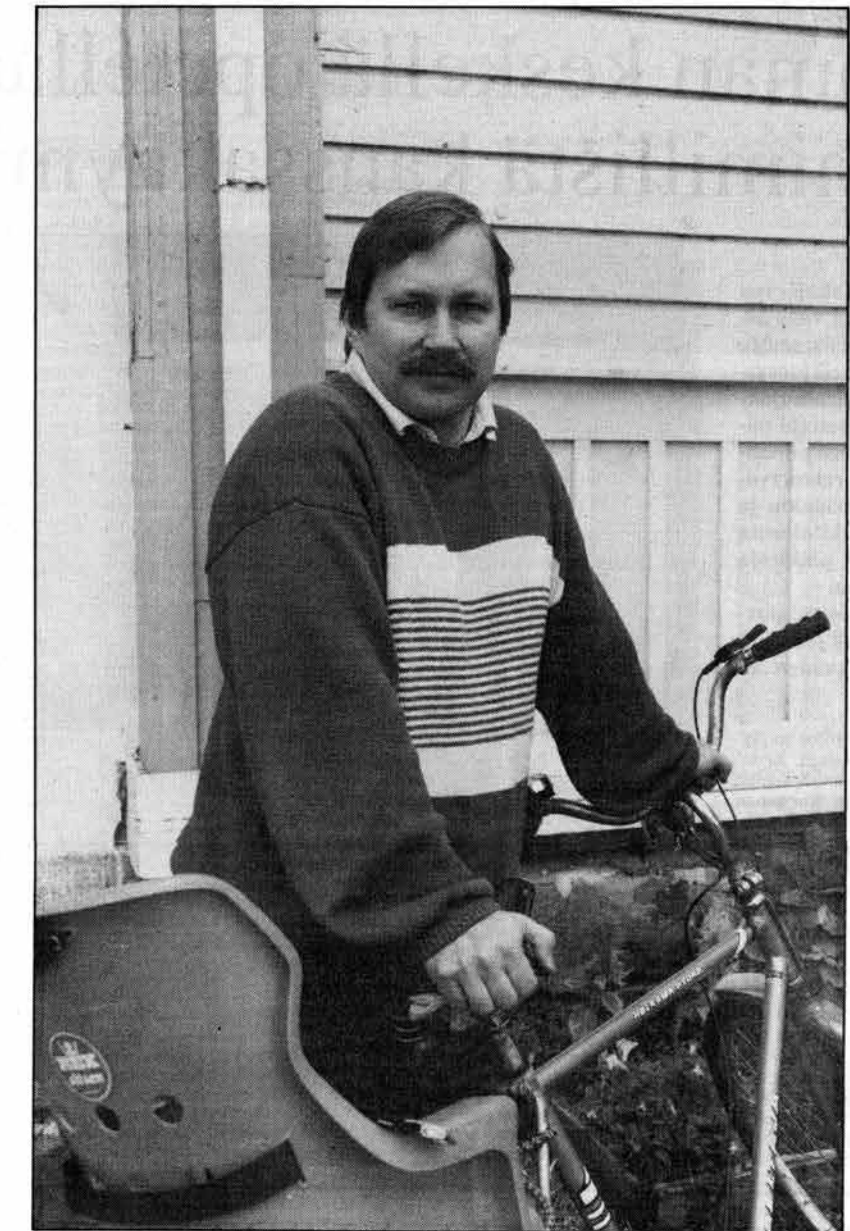
Opiskeluajan harrastus vaihtui myöhemmin palkalliseksi työksi navigaattoreissa. Sitä kesti yli kymmenen vuotta.

Navigaattorit on Amerikassa maalikko Dawson Trotmanin johdolla syntynyt tunnustustenvälinen evankelioimiseen, opetukseen ja lähetykseen suuntautunut kristillinen järjestö.

## Pakolaismyönteisyyttä pelätään

Pekka Rehumäki tietää paljon, mutta toteaa: "tieto riittää minulle".

- En ole väittelijä ja paneleissa istuja. En tuputa



*Pekka Rehumäen cadillac on pyörä.*

ajatuksiani julkisuuteen.

On kuitenkin yksi poikkeus, jonka puolesta Oulun seurakuntien uusi korkeakoulupastori on valmis ottamaan selvän sanoin julkisuussakin kantaa.

- Jeesus opettaa meille Laupias samarialainen-vertauksessa erittäin syvällä ja rikkaalla tavalla, kuka on meidän lähimmäisemme.

- Jerikon tien kulkijalta oli viety kaikki. Ohikulijat eivät voineet enää tietää ja tuntea, kuka hän on. Laupias samarialainen auttoi pelkkää ihmistä, tietämättä lainkaan, kuka hänen apuaan tarvitsi. Näin meidänkin tulee tehdä. Tätä rakkauden lakia kirkon tulisi saarnata ja ravistella ihmisistä "juutalaisuus" pois.

- Pakolaiskeskustelua värittää usein asioiden yksinkertaistaminen. Sitä en voi seurata raivostumatta.

Rehumäki toteaa olevansa iloinen arkipiispa John Vikströmin pakolaismyönteisistä kannanotoista.

- Tällaista suorasaanaista

pakolaisten puolesta puhumista tunnutaan pelkäävän nykyisin.

## Ouluun kristillisyyden rikkautta

Pekka Rehumäki naurattaa puheille ihmiesestä, mutta toivoo olevansa seurakunnalle siunaukseksi pioneeri työssään.

- Kupla elämän hallitsemisesta on puhjennut. Seurakunnalla on tilaisuus elää kuulostellen mukana tässä elämän sykkeessä.

Rehumäki haluaa luoda Pyhän Luukkaan kappelille identiteetin.

- Oulu on iso kaupunki, johon kuuluu moninaisuus. Täällä pitäisi olla myös monta tapaa elää kristittyinä. Kappeli ja sen ympärillä toimiva elävä seurakunta

voi olla yksi tapa.

- Jumalan työtä ei voida kuitenkaan organisoida loppumattomasti. Sitä ei voi muokata tietyin näköiseksi.

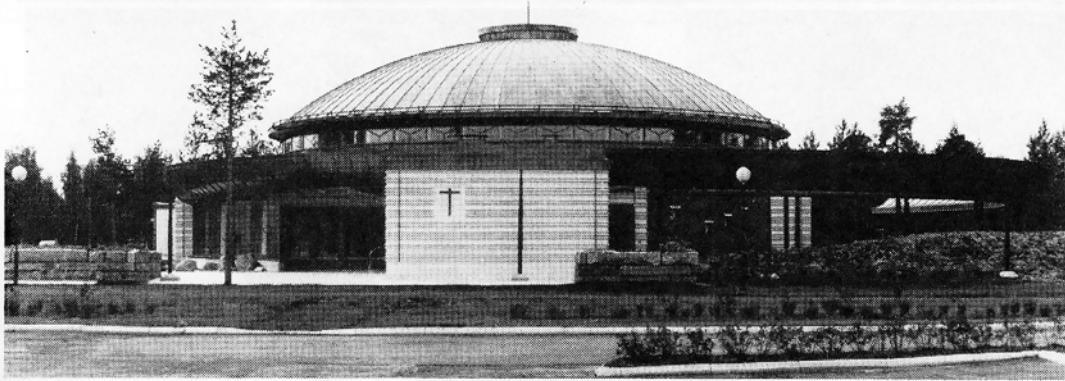
Pekka Rehumäki toivoo ihmisiltä kärsivällisyyttä.

- Teen työtäni näillä taidoilla, mitä minulla on. Toivon kelpaavani tällaisena. -RH

---

***Omiensa sanojensa mukaan Pekka Rehumäki kokee tunteellisen liikutuksen syvästä oivaltamisesta.***

---



"Olkoon tämä kirkko pyhitetty Herralle, kaikkivaltiaalle ja armosta rikkaalle Jumalalle pyhäköksi, jossa nykyiset ja tulevat sukupolvet kiittävät ja ylistävät häntä".

Tänään vihitaan  
kirkko Linnanmaalle

# Pyhän Luukkaan kappelista opiskelijoiden ja lähiöväen kotikirkko

Tänään torstaina vietetään Linnanmaalla kirkkojuhlaa, jonka toivotaan koskettavan sekä yliopistoyhteisöä että ympäröivien lähiöiden asukkaita. Yliopistolaueen kaunistukseksi, pääsisäänkäynnin ja kirjaston läheisyyteen, valmistunut kappeli vihitaan kirkoksi.

Piispa **Olavi Rimpiläinen** vihkii rakennuksen Pyhän Luukkaan kappeliksi. Nimi on yliopistokappelille sopiva, sillä evankelista ilmaisi kirjoituksensa perustuvan tarkoihin ja perusteellisiin tutkimuksiin.

Samalla jatketaan perinnettä, joka alkoi vuonna 1975 Puolivälilinkankaalle rakennetun kirkon nimeämisestä apostoli Tuomaan mukaan.

Piispaa avustavat tuomiorovasti **Arvi Seppänen**, vt. kirkkoherra assessori **Hannu Ojalehto** ja pastori **Jaakko Lounela** Turin seurakunnasta, pastori ja lääket. lisensiaatti **Matti Brummer**, hiippakuntasihteeri **Matti Pikkarainen** ja korkeakoulupastori **Heikki Keränen**.

Vihkimistä seuraa ehtoollisuusmalanpalvelus, jossa alttaripalveluksen toimittaa tuomiorovasti Seppänen ja saarnaa Heikki Keränen, joka on myös Pyhän Luukkaan kappelin esimies. Musiikista vastaa Oulun seurakuntien opiskelijakuoro johtajanaan pedagogiian yliopilas **Antti Kerola** ja kanttori **Anu Peltoniemi**.

Iltapäivällä pidetään kirkossa Oulun yliopiston avajaisjumalanpalvelus, jossa saarnaa ortodoksinen metropolilta **Leo**. Näin vihkiäispäivään liittyy myös ekumeeninen ulottuvuus. Huipennuksena on illalla klo 19 Turin kamarikuoron juhlaconsertti kanttori **Pekka Mäntymaan** johdolla.

## Kuparia ja betonia

Pyhän Luukkaan kappeli on tarkoitettu palvelemaan korkeakoulu yhteisöä sekä ympäröivien lähiöiden mm. Kaijonharjun, Syy-nimaan ja Kuivasjärven asukkaita. Lähiökirkkona se toimii etenkin viikonloppuisin.

Oulun yliopisto on alusta alkaen suhtautunut myönteisesti kappelien rakentamiseen, sitä varten on ollut tontti varattuna. Suomessa korkeakoulukappeleita on mm. Espoon Otaniemessä ja esim. Englannissa niitä on lukuisia.

Kappelin suunnittelukilpailu järjestettiin vuonna 1985. Ehdotuksia tuli huomattavan paljon eli 202. Niistä valittiin oululaisten arkkitehtiopiskelijoiden **Seppo Kähkösen** ja **Markku Kuhalammen** "Vallokaari".

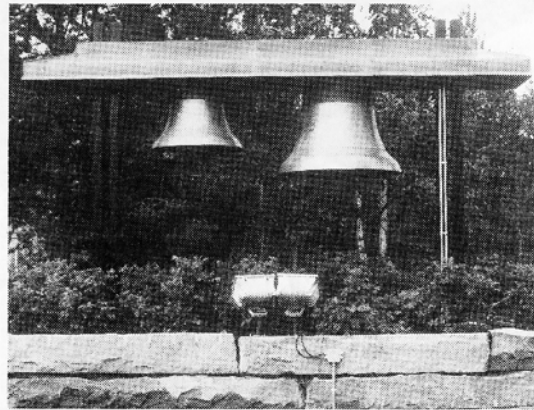
Nimi johtuu kupolia kiertävästä ikkunasta, josta valo heijastuu taittuneena kirkkosaliin. Sisällä istuja ei näe ikkunaa vaan valon. Hän voi kokea olevansa "avoimen taivaan alla".

Alkuperäistä suunnitelmaa on kehitelty ja karsittu, minkä ansiosta mm. säästettiin 2,5 miljoonaa markkaa. Pohjapiirustus ja rakennuksen idea ovat säilyneet, mutta esim. kuutioiden määrä on vähentynyt ja kupoli pelkistynyt rakenteeltaan.

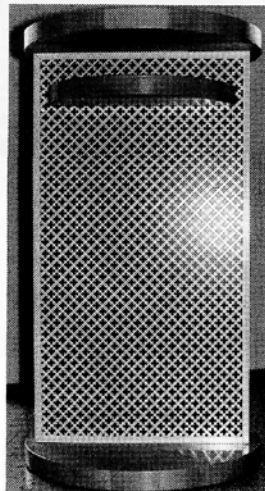
Päämateriaaleina on sekä ulko- että sisäpuolella kupari ja teräsbetoni. Kuparia on mm. katossa, seinien verhouksissa, ovissa ja kappelin alttariseinää ulkopuolella kiertävässä kaarirakennelmassa, jolla ikään kuin rajataan kirkkotarha.

## 7 miljoonaa

Kappelin rakentaminen on maksanut noin 7 miljoonaa. Hinna-keskusteltiin aikoinaan yhteisessä kirkkovaltuustossa, kustannusarvio päätettiin hyväksyä



"Herran pelko on viisauden alku". Pyhän Luukkaan kappelin vaskikelot kutsuvat tästä lähtien klo 10:n jumalanpalvelukseen joka sunnuntai.



Kastemalja sijoitetaan tähän telmeeseen. Myös alttarikaide ja saarnastuolin julkisivu ovat valkoista ristikuviosta metallilevyä.

ja sen mukaan on toimittu, kertoo Oulun seurakuntien kiinteistöpäällikkö **Markku Kangasniemi**. Hänen mielestään on vaikea sanoa, onko kappeli kallis vai peräti halpa.

Kun seurakunta järjesti yleisen arkkitehtuurikilpailun, se oli päättänyt tavoitella laatua. Rakentamisvaiheessa urakat annettiin kilpailun perusteella niille, jotka tekivät edullisimman tarjouksen, ja työn tulos on kestävä ja laadultaan hyvä. Kirkkohallituksen suosituksiin verrattuna neliöhinta on korkealainen. Toisaalta pieni rakennus tulee suhteessa kalliiksi.

Kalliiden kirkkojen rakentaminen on asia, joka perinteisesti saa arvostelua osakseen. Pyhän Luukkaan kappelin osalta näyttää siltä, että kriittiset puheenvuorot käytettiin lähinnä päätöksentekovaiheessa.

Sitä ei voitane kieltää, että yliopistomiljöön on saanut rakennuskantaansa merkittävän, silmiä hivelevän lisän. Kappeli on antanut koko alueelle uuden ilmeen. Se on myös yhdistävä linkki korkeakoulun opetus- ja hallintotoimen ja ympäröivien asuntoalueiden välillä.

Jatkossa nähdään, miten merkittävät arkkitehtuurin nähtävyydet Pyhän Luukkaan kappelista tulevat Ouluun. Nähtävyydet se on jo nyt.

## Pieni tila

Kappelissa on neliöitä kaikkiaan 420. Kirkkosali on mitoitettu 200 kuulijalle, mutta taiteovien avulla saadaan lisätilaa lähes vastaavalle määrälle. Rakennukseen sisältyy pari kerhohuonetta, yhdistetty saakasti ja opiskelijatyöntekijän vastaanottohuone, pieni keittiö sekä lämпи, jossa voidaan järjestää esim. kahvitarjoilu.

Pitojen järjestämiseen kappelia ei ole tarkoitettu eikä sitä varten ole astioita eikä pöytiä.

Kappelin lopullisista piirustuksista vastaa Arkkitehtuuriyö **Kuhalampi - Kähkönen - Uronen**. Rakennusliike Oy **Alfred A. Palmberg Ab** oli pääurakoitsija, ulkoseinien betonielementit toimitti **Rajaville Oy**. Rakentamista valvoi kiinteistöpäällikkö **Markku Kangasniemi** ja myös puutarhatyöt hoidettiin seurakuntayhtymän omilla työntekijöillä.

Kirkkotehtäville kappeliin on hankittu tekstiilitaiteilija **Marjatta Hyyrysen** suunnittelema ja kotiteollisuusopettaja **Sisko Kiljusen** valmistama valkoinen liturginen sarja. Kirkkosaliin tulee vaaleat verhot, jotka ovat tarpeen mm. akustiikan takia. Urut ovat sotkamolaiselta valmistajalta.

TARJA LEINONEN

28.10.2009



Anni Lepistön näyttely syksyllä 2009.



Helena Limingojan käsityönäyttely keväällä 2011.  
Pyhän Luukkaan kappelissa on pidetty useita taidenäyttelyitä vuosien varrella.



TUIRAN  
*seurakunta*